

Sreda, 30. oktobar 2002.
Svedok Slobodan Lazarević
Otvorena sednica
Optuženi je pristupio Sudu
Početak u 9.02 h

Molim ustanite. Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju zaseda. Izvolite, sedite.

SUDIJA ROBINSON: Sudija Mej (May) se danas loše oseća tako da će Pretresno veće nastaviti zasedanje po Pravilu 15bis. Izvolite, gospodine Grum (Groome).

GLAVNO ISPITIVANJE: TUŽILAC GRUM

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine Lazareviću, juče smo prekinuli vaše svedočenje tokom prepričavanja nekih vaših poslova u komisiji za razmenu tela. Ovo jutro bih voleo da počnem tako što ću da vam pokažem jedan dokument, to je dokaz Tužilaštva broj 348, tabulator 14. Molio bih da se pokažu obe verzije, i na engleskom i na BHS. Hoćete li, molim vas, da pogledate original ovog dokumenta, znači verziju na BHS-u, pre nego što ga stavimo na projektor? Recite mi da li prepoznajete ovaj dokument?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, naravno. Lično mi je bio uručen.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A ko vam je uručio taj dokument?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Moj zapovjednik, pukovnik Bulat.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A kada vam je to pukovnik Bulat dao ovaj dokument?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Mislim, čini mi se da sam ga primio 25. septembra 1994. godine.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I da li je taj dokument bio kod vas, u vašem posedu sve dok ga niste predali kancelariji Tužilaštva ovde u Tribunalu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, bio je.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da bismo uštedeli vreme, pitaću vas, ovo je kratko pismo, zamolio bih vas da pogledate engleski prevod i pročitate ga. Ako postoji neki deo prevoda koji se ne slaže, koji ne odgovara vašem razumevanju i poimanju dokumenta, ili ako se ne slažete sa nekim delom dokumenta, zamolio bih vas da nam to naznačite i kažete nam šta mislite, o čemu dokument govori. A sada, molim vas, pročitajte prevod ovog dokumenta Pretresnom veću.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: “Republika Srpska Krajina, Glavni štab srpske vojske, potvrda broj 15-440 ...

prevodioci: Molim da malo usporite.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Izvinjavam se. Dakle, “Republika Srpska Krajina, Glavni štab srpske vojske, potvrda broj 15-440, 29. septembar 1994. godine. Sastanak Komisije za razmjenu ratnih zarobljenika. Za isporuku 21. korpusu - “S obzirom da je Komisija za razmjenu ratnih zarobljenika 21. korpusa zakazala sastanak sa sličnom komisijom takozvane Armije BiH, neophodno je da predstavnici vaše komisije takođe prisustvuju i da otvoreno kažu turskoj komisiji da smo mi - RS i RSK - jedan narod, ali smo na papiru razdvojeni u dvije države. Od obavještajne službe dobiti izvestan broj imena najekstremnijih pripadnika Petog korpusa takozvane Armije Bosne i Hercegovine, te ih saopštiti turskoj komisiji. Reći im da imamo oko 3.000 njihovih pripadnika koji su u zatvoru, a ne u izbjegličkom logoru. Morate im dati do znanja da mi nismo u situaciji da molimo nego smo mi ti koji postavljamo uslove. Treba vidjeti da li ima zarobljenih rođaka i prijatelja rukovodećeg vojnog i političkog kadra iz Krajine, krajiškog korpusa te i njihova imena im saopštiti. Pomoćnik komandanta, pukovnik Marinko Gajić” i onda tu je pečat na originalnom dokumentu, primljeno 29. septembra 1994. godine u 15.30 i potpisano.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ovaj prevod tačno odražava sadržaj originalnog dokumenta na srpskom?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A sada ću da vas zamolim da pomognete Pretresnom veću i da stavite taj dokument u kontekst. Želim da vam postavim nekoliko konkretnih pitanja. Pominjanje RS i RSK kao jednog naroda, šta to

znači? Možete li to da stavite u kontekst? Šta time želi da pokaže autor ovog pisma?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Želi da pokaže da su Srbi sa obe strane granice, dakle u Republici Srpskoj i Republici Srpskoj Krajini Srbi, jedan narod koji služi jednu vojsku.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Deo pisma koji pokazuje da Srbi imaju oko 3.000 pripadnika u zatvoru, a ne u izbegličkom logoru, da li znate da li je tu reč o 3.000 vojnika koji su zarobljeni ili je tu bilo i civila?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Moram da budem iskren i da priznam da mi nije poznato da je 3.000 držano bilo gdje u RSK, ali to ne mogu da tvrdim i za RS.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, koliko je vama poznato, da li je bilo 3.000 vojnika bilo gde u okviru zone odgovornosti 21. korpusa?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne toliko.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Poslednji paragraf gde se govori da se proveriti da li ima rođaka ili prijatelja rukovodećeg vojnog i političkog kadra, možete li da nam kažete ili opišete šta to znači? Stavite to u kontekst.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: To je jednostavno značilo da ako imamo bilo koga ko je važan suprotnoj strani, onda se to treba koristiti za ucjenu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A da li je bilo pokušaja da se identifikuju ljudi koji su u pritvoru da bi se utvrdilo da li su oni rođaci ili u bilo kakvom odnosu sa uglednim rukovodećim kadrovima?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, one koje smo držali u pritvoru smo žestoko ispitivali da vidimo da li imaju veze sa rukovodećim kadrom.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je bilo kakvih pokušaja da se identifikuju ljudi koji jesu rođaci ili prijatelji rukovodećeg kadra, a nisu bili u pritvoru, da bi se stavili u pritvor?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne u RSK, koliko ja znam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A sada bih hteo da skrenem vašu pažnju na maj 1995. godine i da vas pitam da li ste imali priliku da vidite naređenje koje se odnosilo na granatiranje linije fronta blizu Zagreba?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, to je bilo naređenje koje je izdao predsjednik Martić i upućeno je svim komandama svih korpusa. Pročitano nam je na jednom od jutarnjih brifinga.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Izvinjavam se poslužitelju, završili smo sa tim dokumentom. Hvala vam. To naređenje koje je izdao predsjednik Martić, možete li da nam opišete kakvo je to naređenje? Čega se vi sećate? Šta vam je pročitano na tom jutarnjem brifingu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ukratko nam je rečeno da na svaki slučaj provokacije sa hrvatske strane ili na bilo kakav napad sa hrvatske strane, svi korpusi raspoređeni na liniji fronta, od severa ka jugu, treba da spale drugu stranu, što je značilo da treba odmah da započnu artiljerijski napad na svim tačkama fronta.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Na osnovu vašeg iskustva i učešća na tim jutarnjim brifinzima, da li ste vi verovali da gospodin Milošević ima ikakve veze sa ovim konkretnim naređenjem?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, koliko je meni poznato.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je ovo naređenje ikada izvršeno?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, u jednoj situaciji.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je bilo ikakvih reakcija na izvršavanje ovog naređenja?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, jedinice koje su raketirale Zagreb odmah su uhapšene i povučene iz tog područja.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Zna li ko ih je uhapsio?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Specijalna policija iz Srbije.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Koliko vremena je prošlo između raketnog napada i hapšenja ljudi koji su izvršili taj raketni napad, hapšenja od strane specijalne policije iz Srbije?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Mislim da nije potrajalo više od šest sati.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Sada želim da skrenem vašu pažnju na period 1995. godine u Krajini. Pre nego što vam postavim konkretna pitanja u

vezi s tim vremenskim periodom, želim da opišete Pretresnom veću kako je izgledao život među preostalim srpskim stanovništvom u Krajini 1995. godine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Mora se reći da je život u Krajini bio jako težak u to vrijeme. Iznenada je snabdijevanje bilo sve neredovnije i sve slabije nego ranije. Mnogo civila je već bilo napustilo to područje pod izgovorom da žele da vide rođake u Srbiji ili već pod bilo kakvim drugim razlogom. Dakle, ljudi su već bili počeli polako da odlaze. Bilo je mnogo glasina da je hrvatski napad neizbježan, da treba da se pripremimo da branimo svaki pedalj tla RSK. Dakle, bila je ratna psihoza i to vrlo, vrlo pažljivo izgrađena.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da opišete nasilje, stepen nasilja i zločina koji nisu imali veze sa samim sukobom u srpskoj zajednici u to vreme?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Imao sam priliku da čitam istraživanja koja su obavljena u to vrijeme na zvaničnoj osnovi u vojsci, o gubicima koje smo imali u to vrijeme. Od tih gubitaka 80 posto smo sami izazvali, a 20 posto su izazvali neprijatelji.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, to su bile statistike o tome ko je počinio te zločine. Znači, 80 posto su počinili sami Srbi?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, tačno.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Sada želim da skrenem vašu pažnju na operaciju "Oluja" i da vas zamolim da opišete šta je bila operacija "Oluja" i gde ste se vi nalazili kada je počela operacija "Oluja"?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Operacija je počela ujutru 5. avgusta 1995. godine. Međutim, mi smo bili obaviješteni dva dana prije o napadu. Bili smo obaviješteni o svakom detalju, vremenu, pravcu napada, snazi, tako da smo imali dovoljno vremena da se reorganizujemo ili da se povučemo ili da pojačamo vlastitu odbranu vlastitih granica.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Kako ste bili obavješteni pre napada?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Putem svojih veza u posmatračkoj misiji Evropske zajednice (European Community).

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste preneli te informacije vašim nadređenim?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Odmah.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da nam kažete kome ste dostavili tu informaciju?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Prvo je tu informaciju dobio pukovnik Bosanac koji je bio zadužen za 21. korpus, a onda sam ja lično poslao faks Generalštabu u Kninu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Na osnovu vašeg iskustva iz života u tom području nekoliko godina, da li mislite da je moglo da se odgovori na takav planirani napad?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, po mom mišljenju.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Molim vas nastavite.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: 5. avgusta ujutru je bio prvi napad hrvatskih snaga. To je bilo, u stvari, u blizini štaba 21. korpusa gdje sam se ja nalazio u to vrijeme. To je bio napad vazduhoplovstva, raketni napad. Međutim, rakete koje su izbacivane iz tih aviona nisu došle blizu zapovjedništva, a mislim da su, u stvari, gađali zapovjedništvo specijalne policije na Petrovoj Gori. Da li su ga pogodili ili ne, to stvarno ne znam. U isto vrijeme je išao pešadijski napad iz pravca Petrinje i iz pravca Karlovca. Borbe su, u stvari, na terenu, na tlu počele oko 8.00. U isto vrijeme sam obavješten da se odmah vratim u zapovjedništvo UN-a (United Nations), kao da UN nije znao za taj napad. Trebao sam da odem tamo i da uložim prigovor zbog napada s hrvatske strane. Ja sam se vratio u zapovjedništvo. I, naravno, komandant sektora je, naravno, znao za napad i oni su pokušavali vlastitim kanalima da pošalju poruku hrvatskoj strani i zapovjedništvu UN-a u Zagrebu da se odmah prekine s vatrom, ali na žalost, to se nije desilo.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine Lazareviću, pre nego što krenete na detaljniji opis napada, ja bih vas zamolio da ukratko opišete Pretresnom veću gde su se nalazili 21. korpus, 15. korpus i 39. korpus vojske RSK. Možete li da opišete njihove položaje u to vreme?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Mislim da sam ranije pomenuo koliko je uska bila ta linija između teritorija Bosne i Hercegovine i Hrvatske koju je držala vojska RSK. Mi smo se nalazili u sredini, vojska RSK je bila uhvaćena

baš u sredini. A 5. avgusta je napad izveden sa obe strane granice. Drugim riječima, bili smo napadnuti s leđa od strane Petog korpusa i sprijeda značajnim hrvatskim snagama. Dubina područja koje smo mi branili je bila oko 15 kilometara, a širina je bila otprilike oko 70 kilometara. 39. odnosno Banijski korpus je držao istočno krilo, a zapadno krilo ili Liku je trebao da drži moj 21. korpus, odnosno 15. korpus. Međutim, uveče 5. avgusta, odnosno 6. u ranim jutarnjim satima smo otkrili da su se povukli sa obe te strane, da su se oba krila povukla i da smo mi ostavljeni sami, u sredini. U to vrijeme već smo bili opkoljeni od strane hrvatskih snaga. S jedne strane je bila Glina, a s druge strane je bio Vojnić. Prema tome, nije bilo načina da se izvučemo.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Pre povlačenja 15. korpusa, odnosno 39. korpusa, da li ste vi znali za njihovo povlačenje?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Nismo bili obavješteni, nismo znali ni za kakve pokrete snaga.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je 21. korpus znao pre povlačenja 39. korpusa, da će 39. korpus da se povuče?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ponovo nismo bili o tome obavješteni.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Hteo bih da skrenem vašu pažnju na 7. avgust 1995. godine. Da li ste vi lično bili prisutni kada je obavljeno nekoliko telefonskih poziva iz 21. korpusa u Beograd?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, taj sastanak je, u stvari, održan u Predsjedništvu, u zapovjedništvu Ujedinjenih nacija i korišten je satelitski telefon.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li vam je UN dozvolio da koristite te satelitske telefone? Možete li da nam objasnite pod kakvim okolnostima ste vi mogli da koristite te telefone?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Mi smo iznajmili taj prostor od UN-a i plaćali smo 5.000 njemačkih maraka dnevno da bismo koristili tu konkretnu kancelariju.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je to bio neki zvanični sporazum ili je to bila neka nagodba sa pojedincima?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: To je bila nagodba sa pojedincima.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Molim vas, ispričajte nam o telefonskim pozivima kojima ste vi bili očevidac.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: U kancelariji, u to vrijeme kada je bilo sasvim jasno, bolno jasno da smo mi žrtvovani kao korpus, pokušali smo da uspostavimo kontakt sa Generalštabom u Beogradu i sa kabinetom gospodina Miloševića. U to vrijeme u kancelariji sam bio ja, Tošo Pajić, pukovnik Bulat, Đuro Škaljac i možda još jedna ili dvije osobe su bile prisutne. Telefonirali smo u slijedećem redoslijedu: prvo je upućen poziv Generalštabu u Beogradu, generalu Perišiću. Pukovnik Bulat je pozvao generala Perišića. Moram da kažem da je zvučnik bio uključen tako da smo mogli svi da slušamo taj razgovor.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da bi nam bilo jasno, dakle, razgovor je bio na zvučniku i svi ljudi koji su bili u sobi su mogli da čuju razgovor na obema stranama. Izvolite, nastavite.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Kada je uspostavljen kontakt sa Generalštabom, pukovnik Bulat je podnio izvještaj kao zapovjedajući oficir u tom dijelu ratišta. Podneo je izvještaj generalu Perišiću i zatražio savjet, objasnio mu da smo uhvaćeni, da smo u potpunosti u okruženju neprijateljskih snaga koje su daleko jače od nas. Pitao ga je što želi da učinimo, da li da se predamo, da se borimo, šta god. General Perišić je odgovorio s jednom riječju, to je bilo "izdržite" i spustio slušalicu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je general Perišić ponudio kakvu konkretnu pomoć 21. korpusu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, osim što je rekao "izdržite", ništa drugo nije rekao, to je bilo sve do kraja razgovora.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je usledio još jedan telefonski poziv tog dana?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, predsjedniku Liliću.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Ko je njega nazvao?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodin Pajić.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Molim vas opišite nam sadržaj tog telefonskog razgovora?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ponovo i on je objasnio situaciju i zatražio savjet. I ponovo smo dobili potpuno isti odgovor, "izdržite".

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je predsednik Lilić ponudio ikakvu pomoć 21. korpusu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, apsolutno nikakvu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je još jedan telefonski poziv usledio tog dana?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da. Tošo Pajić je imao još jedan poziv, nazvao je Jovicu Stanišića.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I šta je bio sadržaj tog razgovora?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ponovo, on je objasnio situaciju, odnosno razvoj situacije u poslednja 24 sata na terenu i opet smo dobili isti odgovor, "izdržite". I u tom trenutku mi smo se pogledali i imali smo osjećaj da su ta trojica ljudi u istoj prostoriji, iako smo imali tri različita telefonska broja. Iako smo ih zvali na različite telefone, odgovori su im bili potpuno identični.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je gospodin Stanišić ponudio neku pomoć 21. korpusu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, nikakvu.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Grum, pre nego što nastavite, gospodine Lazareviću, koliko su oni bili jači od vas? Kakav je bio odnos snaga?

SVEDOK LAZAREVIĆ: Mi smo tada imali, otprilike, 4.000 ljudi pod oružjem, ali moram naglasiti da nitko od njih nije bio, skoro nitko od njih nije bio profesionalni vojnik u RSK. Većina su bili civili koji su jednostavno upleteni u sukob. Mi smo iza leđa imali Peti korpus Armije BiH sa otprilike 20.000 ljudi. Sa istoka i sa zapada smo također bili u okruženju hrvatskih snaga koje su brojale negdje 20.000 ljudi sve zajedno. Dakle, otprilike 40.000 ljudi je napadalo 4.000 ljudi, takav je bio odnos.

SUDIJA ROBINSON: Hvala.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li su arkanovci dobili neku konkretnu pomoć u to doba?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Uvečer 6. avgusta oni su se izvukli, ne samo Arkanove snage, već i specijalne snage Ministarstva unutrašnjih poslova Srbije su se povukle sa tog područja, iz "Pauka", zapovjedništva "Pauk" i sa Petrove Gore, uz pomoć bataljona vojne policije 21. korpusa.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da nam kažete konkretnije kakvu vrstu pomoći su specijalne snage srpskog MUP-a i arkanovci dobili tokom povlačenja?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Bataljon vojne policije 21. korpusa je poslužio kao osiguranje i zapravo im omogućio izvlačenje snaga iz zapovjedništva "Pauk" i sa Petrove Gore.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Imate li ikakvih ličnih saznanja o tome ko je izdao naređenje?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, nemam ideju.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Što se dogodilo s "Luna" raketama u RSK u to doba?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: "Lune" su bile odvežene onog dana kada je granatiran Zagreb, tako da mi u vrijeme napada nismo imali nikakav raketni sistem, iako moram da priznam da hrvatska strana to nije znala.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Sada ćemo da nastavimo sa onim šta se dogodilo kasnije. Hteo bih da vas pitam da nam objasnite da li je došlo do neke medijske kampanje u to vreme, o tome šta će da se dogodi s ljudima u Krajini?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Naravno. U vrijeme napada, na primjer negdje 6. ili 7. avgusta, okolo su kružile kojekakve glasine koje su svi iskorištavali onako kako im je odgovaralo. Činjenica je da je 21. korpus napustio svoje položaje i povukao se prema bazi UN-a koju smo okružili i stavili civile između nas i UN-a. Ono što vam nastojim prikazati, gospodo, je da je došlo do zračnog napada hrvatskog zrakoplovstva i da je i samo zapovjedništvo UN-a također bilo ciljano i oštećeno. Dakle, želim vam samo prikazati koliko smo blizu bili. Mi smo kontrolirali jedan radijus od otprilike sedam kilometara u to doba. To je bilo sve što je ostalo od RSK i unutar tog radijusa imali smo 4.000 naoružanih Srba i otprilike 20.000 civila bez vode,

bez hrane, bez struje. Do tada su pali svi drugi sektori i Knin su preuzele hrvatske snage. Hrvatske snage su napredovale i dalje. Mislim da su bile na dva kilometra prije Topuskog sa obe strane ceste, znači i sa istoka i sa zapada, a Peti korpus se zapravo zaustavio na granici Hrvatske, nisu išli dalje, dublje na teritorij Hrvatske. Ako biste sada povukli jednu kružnicu oko baze UN-a, mislim da je nakon toga ona bila radijusa možda samo dva i po kilometra. I to je to. Mi smo pokušavali obavijestiti javnost o napadima Hrvata. Informacije koje smo mi dobijali sa terena je da su činjena zvjerstva od strane neprijateljskih snaga koje su napredovale. Ja sam prenio jednu konkretnu situaciju Si-En-En (CNN) preko satelitskog telefona o napadu hrvatskog zrakoplovstva zajedno sa pripadnicima Petog korpusa, na jedan konvoj izbjeglica koje su pokušavale da uđu u teritorij Bosne, kako su se povlačili iz RSK. To je bilo negdje 6. avgusta.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je tu priču preneo CNN?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da. I ja sam gledao televiziju u to vrijeme.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Nastavite, molim vas.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tog jutra, 7., bilo je jasno da ne možemo ni od koga očekivati pomoć. Bilo je sasvim očito da smo žrtvovani i da će neko skupiti poene na naš račun, nakon što mi nestanemo, budući da smo bili u okruženju. Nas trojica smo bili u uredu, pukovnik Bulat, Tošo Pajić i ja i raspravljali smo o tome kakve su nam mogućnosti. Najmanje vjerojatna, najmanje izvediva je bila gotovo suicidalna, a to je da mi pokušamo protunapad, a odnos snaga je bio već negdje 8:1. To bi također proizvelo i žrtve kod pripadnika Ujedinjenih naroda. Zatim smo donijeli odluku da nas trojica pokušamo stupiti u kontakt sa komandom u Zagrebu putem zapovjednika u Topuskom i da se predamo, pri tome bi naš uvjet bio da nam se omogući da odemo u Srbiju konvojem u pratnji UN-a i u pratnji promatračke misije Evropske zajednice i vojnih promatrača. Međutim, mi smo se kasnije složili da ne bi bilo osobito mudro da putujemo, da se povlačimo u blizini Petog korpusa, jer Peti korpus nije trebao biti potpisnik, odnosno nije trebao biti sudionik tog sporazuma kojeg smo mi htjeli postići sa hrvatskom stranom. Prema tome, odlučili smo da putujemo kroz Hrvatsku zajedno sa konvojem i da uđemo u Jugoslaviju kod Šida.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, Jugoslavija. Mislite srpski deo Jugoslavije?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tako je. Ujutru 8. avgusta svi su detalji finalizirani. Napadi su u međuvremenu prestali i postignut je dogovor. Prvo se trebalo predati teško naoružanje, artiljerija, tenkovi i tako dalje, a onda smo usput se i mi trebali osloboditi našeg naoružanja. Dakle negdje nakon 25 kilometara cestom od Topuska, dakle vrlo duboko u Hrvatskoj iza Petrinje, mi smo trebali predati ostatak naoružanja. Jedino je oficirima bilo dozvoljeno da zadrže lično naoružanje, ali taj dio hrvatska strana nije ispoštovala, uzeli su svo oružje. Moram reći da je to bio užasan konvoj, vrlo dugačak konvoj sa otprilike 25.000 ljudi, vjerojatno 30 kilometara dug s obzirom na vozila, automobile, traktore, zaprežna kola i tako dalje. I vrlo, vrlo polako smo se kretali. Jedini deo za koji smo smatrali da bi mogao biti opasan je bio kad smo prošli Glinu i ... Konvoj je prolazio kroz Glinu i nekoliko uništenih hrvatskih sela koja su bila uništena još početkom konflikta. To je bio kao jedan prolaz, jedan koridor hrvatske vojske kroz koji smo mi trebali proći i razmak između vojnika je bio dva do tri metra. Mi smo bili već razoružani, ali još smo bili u uniformama i nismo se osjećali osobito ugodno kada su oni počeli provjeravati svoje naoružanje. Mislim da su samo pokušavali izazvati strah.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Pre nego što nastavite, gospodine Lazareviću, recite nam otprilike kakav je bio sastav tog konvoja? Da li su to bili samo vojnici, pripadnici 21. korpusa ili su i srpski civili bili u ovom konvoju?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Bio je to mješani konvoj. Bilo je i vojnika i civila. Civili nisu bili samo iz Topuskog, zapravo bilo je mnogo civila koji su došli duboko sa teritorije Krajine, kao, na primjer, sa područja Slunja i još niže. Kako su se oni izvlačili i povlačili sa svojih položaja, na kraju su svi završavali u Topuskom, jer je Topusko na neki način bio kraj puta, jer smo tu zapravo već bili u okruženju, opkoljeni sa svih strana. Dakle, u konvoju je bilo otprilike 24.000 ljudi, od toga 20.000 su bili civili, stariji ljudi, žene i djeca.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste stigli do granice Srbije u jednom trenutku?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja sam bio otprilike u petom vozilu u konvoju i bio sam među prvima koji su došli do granice između Republike Hrvatske i Jugoslavije. Mene su Tošo Pajić i pukovnik Bulat zamolili da budem

iza naša dva policajca i dva policajca sa hrvatske strane i da provjeravam broj ljudi koji prolaze. Za to mi je bilo potrebno između osam i devet sati.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Sećate li se otprilike broja ljudi koji je prešao iz Hrvatske u Srbiju?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Iskreno govoreći, moram da kažem da smo mi tada već bili na cesti 72 sata otprilike. To vrijeme mi je već nejasno i zamagljeno. Od mene je traženo da napišem samo imena ljudi, ni prezimena, ni činove, ništa, ni da li su pripadnici vojske ili ne. To je bila, na neki način, provjera koju je hrvatska strana tražila, odnosno da su svi ljudi koji su prešli s naše strane doista i izašli, pa da se kasnije ne može tvrditi da su oni zatvoreni, ubijeni ili tako nešto.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Koliko otprilike ljudi ste pobrojali?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Pa mislim da je negdje 15.000 ljudi prešlo granicu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Kako civila, tako i vojske?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tačno.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Šta ste primetili, što ste zapazili na srpskoj strani granice?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja jesam bio prvi koji je došao do granice, ali sam vjerovatno bio među posljednjima koji je napustio Hrvatsku, na samom kraju konvoja. Čim sam ušao s autom u Jugoslaviju, parkirao sam se i zaspao i u autu sam spavao otprilike 45 sati, oprostite otprilike četiri do pet sati. Kada sam se probudio, odlučio sam da nastavim prema Beogradu. Kada sam stigao do autoceste "Bratstvo-Jedinstvo", to je ono kad naiđete na one prve naplatne kućice na toj strani auto-cesta. Na ovoj strani, licem okrenuti ka Hrvatskoj, bile su razmještene jedinice policije iz Srbije koje su zaustavljale sva vozila u konvoju i pažljivo ih pretresali, uključujući i ljude iz vozila. Sve što je bilo na bilo koji način vojno, odmah je konfiscirano i oduzeto. S druge strane rampe su uspostavili neki mali štab Crvenog krsta gdje se djelila hrana, voda, mljeko za djecu, kruh i tako nešto. Međutim, to je bilo sve jako, jako sporo. Možete misliti kako je to sporo išlo, jer je svaki pojedinac, svako vozilo ili pješak su bili u potpunosti pretresani prije nego što smo mogli doći na drugu stranu i dobiti čašu vode ili mlijeka. To je bio veoma mučan i spor postupak. Ljudi su bili frustrirani, mnogo ljudi

je snažno protestovalo. Nikako nam nije bilo jasno, ljudi nisu mogli da razumiju zašto, ako već Hrvati nisu odlučili da pretresaju konvoj tokom 72 sata koliko smo prolazili kroz Hrvatsku, zašto ih je njihova vlastita policija tako pomno pretresala. Međutim, ipak je nakon nekog vremena to konačno prošlo i došli smo do auto-cesta i počeli smo se kretati nešto brže prema Beogradu. Ja sam bio u nekom mercedesu u to vrijeme i išao sam daleko brže nego taj konvoj i stigao u Beograd puno prije ostatka konvoja.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Šta ste primetili na izlaznim rampama na autoputu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Čim smo stigli u Beograd vidjeli smo da je svaka izlazna rampa blokirana od strane policije i da je čitav promet upućivan prema jugu. I kako se konvoj dalje kretao prema jugu, svaki sledeći izlaz sa auto-cesta je takođe bio blokirana od strane policije. Tako je, u stvari, konvoj morao da nastavi kretanje, bez ikakvog zaustavljanja, bez mogućnosti da bilo gdje stane. Dakle, konvoj ni u jednom trenutku nije mogao stati i, općenito, pravac tog kretanja je izgleda bilo Kosovo.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Znači osoba koja je pobjegla iz Krajine, ako je ona imala porodicu u Beogradu i htela s njima da ostane, da li je to mogla da uradi?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A gde su ti ljudi morali da idu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Kao što sam rekao, auto-cestom sve više i dalje prema jugu, pravac Kosovo.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je iko išta rekao o tome šta čeka te izbeglice na Kosovu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Apsolutno ništa, okolo je bila gomila policije na svakom izlazu i oni su usmjeravali kretanje konvoja dolje južno, auto-cestom.

TUŽILAC GRUM – PITANJE : Da li ste vi prošli kroz Beograd?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste u jednom trenutku mogli da siđete sa auto-cesta?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Kao što sam rekao ranije, ja sam se kretao daleko brže od ostatka konvoja, iako su svi oni napustili Hrvatsku prije mene. Bio je jedan dio ceste gdje nije bilo konvoja na vidiku i kada sam stigao negdje u blizinu Kruševca i primjetio izlaz koji nije čuvala policija, tu sam skrenuo s ceste i izašao sa auto-puta.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Ne morate da nam kažete ime osobe ili vaš odnos sa tom osobom, ali da li ste vi kod nekoga otišli kada ste sišli sa auto-puta?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, odmah sam otišao u kuću te osobe.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Koliko ste dugo tamo ostali?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: 24 sata prije nego što je policija zakucala na vrata.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Kada je policija zakucala na vrata, da li su to bili ljudi u uniformi policije Republike Srbije?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, regularna policija.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I šta se tada dogodilo?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Rekli su mi da se moram obući i otići s njima u policijsku stanicu. Ja sam više puta pitao zašto. Oni su rekli: "Mi ne znamo, ali komandir stanice će vam reći o čemu se radi". Ova dva policajca su me, dakle, odveli u policijsku stanicu i tamo sam vidio veliki broj ljudi iz Krajine, uglavnom žene i djecu koji su užasno plakali zato što je većina muškaraca bila stavljena u autobuse.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste se identifikovali i rekli koji vam je čin? Da li ste policiji rekli ko ste vi?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, naravno da jesam. Zapravo, u sobi u kojoj su ljude ispitivali odakle su, zajedno sa komandrom stanice bio je i pripadnik Državne bezbjednosti. Ja sam mu se predstavio, dao mu svoju vojnu knjižicu, vozačku dozvolu i ličnu kartu i zapravo sam pokazao da nisam iz Krajine, da sam zapravo rođen u Beogradu i da sam državljanin Jugoslavije. I taj gospodin iz Državne bezbjednosti mi je rekao: "U redu, vi možete ići kući". Ja sam pitao mogu li se poslužiti telefonom i nazvao sam ove moje prijatelje da dođu po mene, jer me je policija tu dovela. Oni su

došli oko tri sata ujutru i odveli me. Na žalost, tog istog dana oko 10.00 došla je policija i ponovo me odvela.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gde su vas tada odveli?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Pravo u Kruševac.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li su vas tamo odveli samog ili sa drugim ljudima?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Bio nas je pun autobus i odvezeni smo u Kruševac. Mislim da je to bila neka škola ili tako nešto i tu je već bilo otprilike nekoliko hiljada ljudi. Ličilo je na neki sabirni centar.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I šta se desilo na tom mestu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ljudi koji su držani na tom mjestu su sve bili ljudi iz RSK, ljudi dobi za mobilizaciju ili za vojnu službu, od 18 do 60 godina.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Šta su bili po nacionalnosti?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Oni su svi bili Srbi.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Molim vas nastavite.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Natrpali su nas u autobuse. Svaki autobus su pratila četiri policajca, uključujući i vozača. Svaki autobus je bio pun ljudi, svi su sjedili, niko nije stajao, ali sva sjedišta su bila zauzeta. Mislim da smo krenuli oko podne, to je bio ogroman konvoj autobusa koji se kretao autoputem. Pokušali smo da uspostavimo neku komunikaciju, da razgovaramo sa policajcima u autobusima, ali oni nisu htjeli da odgovore, da nam kažu kuda nas vode.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da nam kažete koliko je otprilike bilo autobusa u tom konvoju?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: U konvoju u kojem sam ja krenuo bilo je otprilike 12 autobusa.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste vi imali utisak da ste slobodni da napustite autobus ako to želite?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Apsolutno ne, nije nam bilo dozvoljeno da napuštamo autobus, čak ni da idemo u WC.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Molim vas nastavite.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Nastavili smo sa vožnjom, padao je mrak, a mi još uvijek nismo znali u kom pravcu idemo. U jednom trenutku svjetla autobusa, farovi su osvijetlili saobraćajni znak na kojem je pisalo "Dalj", mjesto koje se zove "Dalj". Shvatili smo da, mi koji smo to znali, shvatili smo da idemo u Arkanov logor.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gde se u to vreme nalazio Arkanov logor?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: U Dalju.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I da li ste vi zaista i stigli u Arkanov logor?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, stigli smo tamo i ceo kamp je bio u potpunom mraku. Međutim, jedan broj ljudi je stajao napolju i izvikivao imena ljudi iz autobusa, očigledno su dobili imena od strane vođe konvoja ili ko im je već dao ta imena. I kako su ljudi izlazili iz autobusa, morali su da trče kroz špalir Arkanovih Tigrova koji su ih tukli dok su trčali kroz špalir. Onda je neko prozvao moje ime i pošto sam još uvijek bio u autobusu, požurio sam napolje. Neko ko me je prepoznao, ili neko ko me je poznao od prije, povukao me je na stranu i rekao "ne idi tim putem, ti nisi jedan od njih", misleći da ja nisam hrvatski Srbin, nego srpski Srbin, iako ja sam lično nisam pravio takvu razliku. Odveli su me oko špalira u kancelariju pukovnika Pejovića i kapetana Šarca koje sam znao od ranije iz RSK. Oni su znali da sam ja originalno iz Beograda i mene su ostavili po strani, tako da nisam prošao kroz to teško premlaćivanje po dolasku.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste saznali u koju svrhu su ti Srbi dovedeni u Arkanov logor?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Očigledno da je neko imao ideju da te ljude Arkan treba ponovo da obuči. To je kao bila prvobitna verzija zašto su ti ljudi tu dovedeni. Kasnije sam saznao da je Arkan dobio 100 maraka po glavi da bi ponovo obučio te ljude. Međutim, situacija u tom logoru je bila drugačija. Ljude su svakodnevno maltretirali, od njih je oduzeta sva imovina, uzete su im sve isprave, oni su jednostavno postali brojevi. Mogu vam navesti primjer: ispred Arkanovog štaba su bila tri telegrafska stuba i svaki dan su najmanje tri Srbina bila vezana za njih. I ko god je tu prolazio mogao je da ih tuče, bili su vezani lancima.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da nam objasnite kako to da ste saznali da je Arkan plaćen da ponovo obučava te ljude?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: To je bilo iste noći kada sam tamo stigao, u taj, ja ću slobodno da koristim izraz "koncentracioni logor", jer to je to. To je bio kad sam stigao ... Izvinite.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Uzmite vremena koliko vam treba.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Iste noći kada sam stigao u logor vidio sam oficira JNA. Prišao sam mu, identifikovao se i pitao gdje se nalazi zapovjednik 21. korpusa ili bilo kog drugog korpusa RSK. Rečeno mi je da je formirana zajednička komanda u Vukovaru i da će oficiri, odgovarajući oficiri biti obavješteni da nas drže u ovom koncentracionom logoru.

SUDIJA ROBINSON: Možete li da objasnite zašto vi to mesto karakterišete kao koncentracioni logor?

SVEDOK LAZAREVIĆ: Prvo, nije bilo slobode kretanja. Cijeli logor je bio okružen bodljikavom žicom, čuvali su ga naoružani ljudi. Ljudi koji su bili u logoru su bili maltretirani 24 sata dnevno. Teško su premlaćivani, morali su da nose ogromno kamenje, kamenje koje je bilo veličine ljudskog bića, a težine od 60 do 80 funti. I ako bi ispustili tu stijenu, onda bi ih ponovo tukli.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste vi u jednom trenutku saznali kakva je bila svrha ponovne obuke tih ljudi? Šta se dešavalo s tim ljudima nakon što bi ih Arkan ponovo obučavao?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Koliko sam ja shvatio, njih su gurali ponovo na liniju fronta, da se ponovo bore protiv hrvatskih snaga, ali ovog puta su iza leđa imali Arkanove snage. Ukoliko bi odlučili da se povuku, oni bi pucali na njih, ubijali ih sa leđa.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine Lazareviću, da li ste vi u jednom trenutku uspjeli da izađete iz tog logora zahvaljujući svojim kontaktima?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Petog dana je stiglo vozilo iz Vukovara, iz vukovarske zajedničke komande i odveli su me tamo. U to vrijeme, kada sam ušao u zapovjedništvo, bio sam jako, jako razočaran. Jednostavno nisam mogao da vjerujem da Srbi to mogu da rade Srbima, da im rade to što im rade i tražio sam momentalni otpust iz vojske. Rečeno mi je da odem

da vidim pukovnika Karana koji je u to vrijeme bio zadužen za unutrašnju bezbjednost u KOS-u. On mi je rekao "znaš, ja ne mogu da ti dam otpust. Ono što mogu da ti dam je propusnica, da ideš do Beograda i onda ne moraš da se vraćaš. Možeš da ideš na lekarski pregled i jednostavno nemoj da se vratiš". Ja sam rekao "ja ne želim tako da napustim vojsku, ja ne želim da dezertiram, ja hoću da dobijem pravo na napuštanje vojske". Onda sam tražio, zahtijevao sam vozilo od komande, da me odveze pravo u Ministarstvo odbrane RSK. Tamo sam napravio užasnu gužvu da bi mi dozvolili da napustim vojsku i to su mi dozvolili i ja sam na kraju prvim autobusom otišao natrag u Jugoslaviju.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Za vreme dok ste bili u logoru, da li se Arkan lično obratio grupi?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, svakoj grupi. Moram da vam kažem da su svakog dana dolazili autobusi. To nije bio samo moj konvoj, već je svakog dana, svakodnevno su i ujutru i navečer dolazili autobusi puni ljudi. Stizali su autobusi i autobusi, puni tih jadnih ljudi.

SUDIJA ROBINSON: Koje nacionalnosti su bili ti ljudi?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Srbi.

SUDIJE ROBINSON: Srbi.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da nam kažete otprilike u vreme kad ste bili tamo, koliko ste Srba ukupno videli?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tokom tog perioda, ta četiri dana, najmanje 2.500 ljudi.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da nam kažete šta je Arkan rekao vašoj konkretnoj grupi?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: On nas je sve postrojio i rekao: "Pet godina smo vas snabdijevali oružjem, snabdijevali smo vas hranom, ljudima, oficirima, a vi se čak niste ni borili do kraja".

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A kada je koristio reč "vi", da li mislite da je pod tim mislio na ljude u Krajini?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM: Časni sude, nemam više pitanja za gospodina Lazarevića.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Lazareviću, koliko dugo ste bili u logoru?

SVEDOK LAZAREVIĆ: Pet dana.

SUDIJA ROBINSON: Kako su se prema vama generalno odnosili?

SVEDOK LAZAREVIĆ: To je bio regularan tretman. Mislim, mene nisu dirali na bilo koji način, mene su stavili po strani. Ja sam samo čekao da neko dođe po mene i odvede me iz logora.

SUDIJA ROBINSON: U ranijem delu vašeg svedočenja rekli ste nešto o čemu želim da vas detaljnije pitam. Rekli ste da ste obavili tri telefonska razgovora sa Beogradom i da vam je svaki put rečeno da izdržite. Da li je vaš osećaj bio da neko pokušava da vas, vi ste koristili taj termin, da neko pokušava da vas žrtvuje?

SVEDOK LAZAREVIĆ: Pa mi smo, na osnovu odgovora koji smo dobili i tihim odbijanjem bilo kakve pomoći, bilo u vazduhoplovstvu, bilo u kopnenim trupama, mi smo smatrali da su nas tamo ostavili, da smo ostavljeni da pokušamo da izvršimo protivnapad i da poginemo u tom protivnapadu. Mnogo civila je ubijeno i mediji su to mogli iskoristiti da ukažu da hrvatska strana nije ništa bolja, drugačija od srpske strane u počinjavanju tih zločinačkih dijela u odnosu na civile i nenaoružano stanovništvo Krajine.

SUDIJA ROBINSON: Razumem, hvala. Da, izvolite, gospodine tužioče.

TUŽILAC GRUM: Uočili smo grešku u transkriptu i hteo bih da se to ispravi pre nego što krenemo dalje. Stranica 25, red 17, mislim da je svedok rekao pet dana, a ne pet godina.

SUDIJA ROBINSON: Da, to će da se ispravi. Gospodine Miloševiću, sada ste vi na redu. Molim vas da pokušate da izbegnete, što je više moguće, držanje govora i da izbegnete duga pitanja. Pokušajte da vaša pitanja budu što kraća, pokušajte da izbegnete naraciju i koncentrišite se na kratka pitanja. Imate otprilike četiri sata i 50 minuta, ali ne morate sve da iskoristite. Izvolite.

UNAKRSNO ISPITIVANJE: OPTUŽENI MILOŠEVIĆ

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Hvala, gospodine Robinson (Robinson), pogotovo za ovo upozorenje da vodim računa koliko ću da govorim. Vidim iz vaše izjave da tvrdite da ste kao veoma mlad čovek počeli da radite za KOS?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, to je tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To datira negde iz 1968. godine, kako ja razumem ono što piše?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A ta vaša aktivnost nije prekidana sve do kraja rata, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: U stvari, bila je nastavljena do 1999. godine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: 1999. godine, znači?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Od 1968. do 1999. godine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: U stvari, da budem precizan, do 22. decembra 1998. godine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. I sve to vreme, od 1968. godine vi ste svoje izveštaje podnosili osobi koja se zove Zimonja, Nikola Zimonja, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, uglavnom je bilo tako.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Šta znači "uglavnom"? Da ste podnosili još nekome, ali ste njemu podnosili redovno, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A koliko često ste mu podnosili izveštaje, da tako kažem, u svim tim godinama, od 1968. godine do, hajde da kažemo, 1992. kad vidim da ste stupili u vojsku Republike Srpske Krajine? Tada ste bili oficir za vezu i tada je verovatno aktivnost bila veća, ali do tada, znači od 1968. do 1992. godine, koliko često ste vi Zimonji podnosili izveštaje?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Prvo jedna mala korekcija. Gospodine Miloševiću, ja kada sam stupio u uniformu 1991. godine u decembru, ja sam stupio u uniformu Jugoslovenske narodne armije, a ne u vojsku Republike Srpske Krajine, a izveštaji bi bili onoliko česti koliko je bilo zadataka koje sam trebao da izvršim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da, a ja vas pitam da mi samo kažete vremenski koliko često su se ti izveštaji, koliko ste mu često podnosili izveštaje?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Od 1991. do 1998. godine ti izveštaji bi išli najmanje dva puta ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne govorim o tom periodu, od 1991. do 1998. godine, nego od 1968. do 1991. godine.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Jedanput sedmično.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I to redovno, bez prekidanja, ceo taj niz godina?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, bilo je perioda kad nisam slao nikakve izvještaje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A koliko su trajali ti periodi?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Bilo je perioda od možda godinu, godinu i po dana.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kad niste slali nikakve izveštaje, koje godine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Pa vrlo je teško da se setim kada precizno, ali recimo 1985. ili 1986. recimo, ili 1983. godine kada su bili redovni izvještaji za vreme zimske olimpijade, a 1979. godine nisam poslao nikakav izvještaj i tako dalje. Pokušavam ponovo da kažem da su se izvještaji podnosili, da sam izvještaje obično podnosio ako sam imao konkretan zadatak da obavim, ako sam imao nešto specifično, konkretno da izvestim. Mislim, ja nisam stupao u kontakt sa njim ukoliko za tim nije bilo potrebe.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, razumem. Vi ste stupili u vojsku krajem 1991. godine, a kasnije, početkom 1992. godine, koliko razumem, vi ste već bili pripadnik korpusa kojim je komandovao pukovnik Bulat i koji

je bio, kako vi ovde opisujete, 21. korpus vojske Republike Srpske Krajine, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi ste na samom početku jučerašnjeg ispitivanja objasnili da je pukovnik Bulat imao direktnu vezu s Perišićem bez, kako bih rekao, poštovanja svoje vertikale. Nije poštovao svoj lanac komandovanja, znači Glavni štab vojske Republike Srpske Krajine, nego je imao direktnu vezu sa Perišićem. Kako ste došli do tog saznanja?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Prvo, moja izjava kaže da je, u situacijama koje su se odnosile na veliki plan, direktno bio u vezi sa gospodinom Perišićem, putem telefona koji je bio direktna veza između komandnog punkta 21. korpusa i glavnoga štaba Vojske Jugoslavije u Beogradu, a da je u drugoj instanci, odmah nakon toga, bio u kontaktu sa štabom vojske Republike Srpske Krajine u Kninu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Recite mi, a kako ste vi saznali da je on u direktnoj vezi s Perišićem?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: U više prilika bio sam prisutan u kancelariji za vreme razgovora gospodina pukovnika Bulata i gospodina generala Perišića.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kažite mi koje su to bile prilike?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ona konkretna koji mi prvo pada na pamet, bila bi ona koja se odnosila na zajednički napad na Peti korpus.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A kada je to bilo?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja mislim da je to bilo 1993. godine, a isto je fer reći da je bilo nekoliko tih napada, tako da ja stvarno ne bih mogao da preciziram koji konkretno napad je tada bio u pitanju.

SUDIJA KVON: Samo trenutak. Gospodine Lazareviću, molim vas da pravite pauze između pitanja i odgovora.

SVEDOK LAZAREVIĆ: Izvinjavam se, učiniću to.

SUDIJA KVON: I u transkriptu sam primetio da se gospodin Perišić pominje kao pukovnik, da li je to tačno?

SVEDOK LAZAREVIĆ: Ne, on je general Perišić.

SUDIJA KVON: To je na stranici 29, red 8. Izvolite, nastavite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači od 1992. pa do 1993. godine vi nikad niste čuli da je Bulat razgovarao sa Perišićem?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne direktno, da sam ja bio prisutan.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A ovo je bilo 1993. kažete?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja iskreno verujem da je to bilo tada.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Zar nije to bilo 1994. ili 1995. godine, kako kasnije opisujete?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, to se radilo o ranijim napadima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: O ranijim napadima? I to je bilo 1993. godine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, ja sam apsolutno siguran da je to bilo 1993. godine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Samo pokušavam da ustanovim nekakav vremenski raspored onoga o čemu vi govorite.

prevodioci: Ispravka prevodioca: napad je bio na Peti korpus Armije BiH.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, dakle vi ste 1968. godine počeli da radite za KOS. Recite mi, jeste li vi to prihvatili svojom dobrom voljom? Tvrdite da ste tada prihvatili da radite svojevoljno, da ste obavili razgovore sa osobom za koju kažete da se zove Nikola Zimonja i tako započeli taj svoj špijunski rad. Je li to bilo vašom dobrom voljom?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Apsolutno mojom dobrom voljom, u stvari, ja sam bio oduševljen kad sam počeo da radim. Bio sam pun entuzijazma.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A da li pretpostavljate da nije uopšte bilo teško saznati da je Nikola Zimonja, u vreme kada vi kažete da vas je angažovao, da je on bio student i da nije imao baš nikakve veze sa KOS-om?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: S tim ja nisam bio upoznat, meni je bio predstavljen kao poručnik Jugoslovenske narodne armije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ko vam ga je predstavio?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Moj rođeni otac.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Niste znali da je on student?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Apsolutno ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, u redu. Znači vi ste prvi put videli Nikolu Zimonju 1968. godine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To vi kažete. A vidite, ja imam ovde podatak da ste vi Nikolu Zimonju upoznali prvi put 1995. godine.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: To je apsolutno netačan podatak, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, samo želim da ga proverim. Pošto ste mi maločas objasnili da ste, znači, sve do 1991. godine, osim te pauze koju ste, kako kažete, napravili 1984. godine i onda još jedna godina pauze i tako dalje, podnosili redovno izveštaje Zimonji. Da li vam je poznato, na primer, da je Nikola Zimonja od 1971. godine do 1980. godine bio na školovanju u bivšem Sovjetskom Savezu (Soviet Union)? Da li to znači da ste mu te izveštaje slali u Sovjetski Savez, tih devet godina, od 1971. do 1980. godine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, gospodine Miloševiću, ja sam svoje izveštaje podnosio jugoslovenskoj ambasadi koja je trebala da ih dalje prosljedi. U tom slučaju, vjerovatno su izveštaji išli nekome drugome, jer ja nikad tih godina nisam lično uručivao gospodinu Zimonji. Izveštaje sam ostavljao u ambasadi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ja sam vas pitao vrlo precizno kome ste podnosili izveštaje i vi juče sve vreme tvrdite da ih podnosite Zimonji. Sada kažete da ste ih slali Zimonji. Kada vas suočim sa činjenicom da je tih devet godina bio na školovanju u Sovjetskom Savezu, vi kažete da ih niste podnosili Zimonji, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodine Miloševiću, izvještaji koje sam ja podnosio su bili adresirani na Zimonju. Ko bi taj izvještaj dobio na kraju, to ja ne znam. Moje ubedenje je bilo da ih dobija Zimonja, a da li je neko u međuvremenu bio ovlašten da uzima te izvještaje u ime gospodina Zimonje, to ja ne mogu da znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, mnoge stvari koje tvrdite juče u toku čitavog dana, u stvari pretpostavljam da isto ovako zasnivate na pretpostavkama ili možda na ...

TUŽILAC GRUM: Prigovor. Reč je o karakterizaciji jučerašnjeg iskaza gospodina Lazarevića. Optuženi ima pravo da postavi konkretno pitanje o onome šta je, po njegovoj pretpostavci, svedok rekao, ali nikako ne može da se iznosi jedna uopštena izjava o tome šta je svedok rekao. Mislim da pitanje nije ispravno.

SUDIJA ROBINSON: Mislim da zaista i niste postavili pitanje, već da je to bio komentar.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Pa ja ne iznosim uopštenu izjavu, moram da odgovorim drugoj strani, gospodine Robinson, jer kad bih iznosio uopštenu izjavu ...

SUDIJA ROBINSON: Ne morate da odgovorite na prigovor. Ja sam doneo odluku. Nastavite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Vi sami kažete, gospodine Lazareviću, da je on, mislim na Zimonju, 1990. godine bio imenovan za vojnog atašea u Čehoslovačkoj (Czechoslovakia), je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Po rečima gospodina Zimonje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Po rečima gospodina Zimonje da, to je ono što mi je on saopštio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro, pošto je bio imenovan za vojnog atašea 1990. godine, kako možete da tvrdite da je Zimonja bio na

sastanku sa vama 1991. godine u Vojniću i Šamaricama početkom 1992. godine, kad je tada bio vojni ataše u Pragu (Prague)?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: On je prisustvovao tim sastancima, gospodine Miloševiću. Da li je još uvek bio ataše, da li je tamo bio u svojstvu atašea u Čehoslovačkoj ili je bio smenjen sa tog posla, niti znam niti me interesuje. Činjenica je da je gospodin pukovnik Zimonja bio prisutan na tim sastancima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Recite mi, da se vratimo sad na ove vaše zadatke. Vaš prvi zadatak je bio, kako kažete, špijuniranje vaših kolega studenata za vreme demonstracija 1968. godine, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Špijuniranje je ružna reč. Termin koji smo mi tada koristili je bilo "infiltriranje".

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Složio bih se s vama da je to ružna reč, ali to je sadržina, koliko ja razumem, onoga šta ste radili. Pošto ste bili student, a ova vaša izjava, pošto ste bili sve do juče ujutro zaštićeni svedok, je redigovana, nisam mogao iz nje da vidim koju ste školu završili, na kom fakultetu ste diplomirali i gde ...

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Filozofiju u Sarajevu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Na Filozofskom fakultetu u Sarajevu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A na kojoj grupi?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Jezici.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Recite mi da li ste za prvo angažovanje i od početka svog angažovanja na tim zadacima dobijali novac?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle maločas ste rekli da ste bili oduševljeni poslom kojim radite, a sad kad to sve sastavimo, vidimo da ste za to bili plaćeni, da ste dobijali novac. Dakle, glavni motiv, odnosno motiv tog vašeg angažovanja je bio novac, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Nije tačno, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa šta je onda bio vaš motiv?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Čisto ideološki.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, koliko je u tome bilo ideološkog, a koliko novčanog?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Znae, novac mi uopšte nije bio važan u tom trenutku.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, juče smo čuli da ste ovde dobili novi identitet, novu zemlju boravka i tako dalje, pretpostavljam i novac. Da li i u ovoj situaciji i u ovom slučaju motiv nije ni novi identitet, ni novac, nego je motiv isto ideološki? Je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodine Miloševiću, ako bi u bilo kom trenutku bilo pitanje zbog čega sam ja uradio ovo što radim danas i to sa potpuno otkrivenim likom, to je samo pokušaj da se napokon ustanovi istina o tim događajima od 1991. godine kojima sam ja bio prisutan. Moj identitet, moj boravak, to gdje sam ja je potpuno irelevantno za ovo suđenje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Shvatam da je irelevantno, nego vas pitam koliko je relevantan motiv, odnosno, kako bih rekao, materijalna strana, dobici koji iz toga proizlaze, novi identitet, nova zemlja boravka, novi posao pretpostavljam i tako dalje, za vas i vašu porodicu, iako je irelevantan s obzirom na svedočenje, kako vi tvrdite. Koliko je relevantan kao motiv?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodine Miloševiću, u ovom trenutku u mom životu ja živim od plate do plate i nije lako. Prema tome, ako vi pravite insinuacije da mi je neko platio ogroman novac da se pojavim danas ovde, niste u pravu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, dobro, gospodine Lazareviću. Dobro, znači praktično pošto ste kao student počeli, od studentskih dana, to je još dečastvo, znači vi ste ceo svoj vek, kako to proizilazi iz vaše izjave, iz vaših tvrdnji radili tako što ste prvo špijunirali svoje kolege studente, zatim kolege sa posla, vidim iz ovih ostalih vaših objašnjenja i, na kraju, svoje saborce u ratu u Hrvatskoj. Je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodine Miloševiću, jedan mali nedostatak u tom vašem pitanju je ko je dao nalog za to špijuniranje. Ja nisam radio za neku minornu službu, van Jugoslavije. Ja sam radio za obavještajnu službu koja je unutar Jugoslavije radila na sigurnosti države, kako interno

tako i eksterno. Prema tome, reći da sam ja bio špijun je nekako nelogično u tom smislu, jer ja sam radio za svoju zemlju kojoj ste i vi pripadali tada.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa ja upravo zato i pitam, gospodine Lazareviću, jer mi je čudno da je neko radio u KOS-u, a da ga u tom KOS-u niko ne poznaje i niko ne zna za njega, uključujući do 1995. godine i čoveka na koga se pozivate. Vi kažete u svojoj izjavi da ste jedan period proveli u Londonu (London), a da li ste boravili u Kanadi (Canada) jedno vreme?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Nikada.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Niste bili u Kanadi?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U Londonu ste bili zaduženi za srpsku emigraciju?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A recite mi, po vašem tadašnjem utisku i sadašnjem mišljenju, koliko je ona, mislim srpska emigracija, uopšte bila nacionalistička, koliko je bila politička opozicija tadašnjoj vlasti u Jugoslaviji?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Vrlo minimalna.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Minimalna?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A šta je vaš utisak, koliko su Srbi kao narod uopšte bili antihrvatski raspoloženi i da li su bili antihrvatski raspoloženi? Da li ste ikad osetili da su nešto antihrvatski raspoloženi?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gdje?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa tu kad ste radili, špijunirali srpsku emigraciju i tako dalje?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: To nije bio cilj mog zadatka. Cilj mog zadatka je bio da se otkrije ko se nalazi u rukovodstvu tih organizacija, eventualno kakvi su njihovi budući planovi, da li postoje nekakve veze sa emigracijom, sa recimo nekim osobama unutar Jugoslavije, a ne da li su oni

bili antihrvatski nastrojeni ili anti ovo, anti ono. U stvari, u to vreme oni su bili anti Tito.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Antirežimski, hoćete da kažete. Nisu bili antihrvatski, nisu bili, kako bih rekao, na toj osnovi konfrontirani ni sa kim. Je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: U pravu ste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li je bilo nacionalizma i nacionalističkih konfrontacija u onome šta ste videli kod hrvatske emigracije, mislim pre svega na ustašku emigraciju?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, vrlo izraženo i vrlo jako.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vrlo jako. A da li znate kakvu je ulogu ova hrvatska ustaška emigracija odigrala u događajima koji su prethodili razbijanju Jugoslavije?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Delimično sam upoznat.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A koliko je to i takvo antisrpsko raspoloženje koje se inače zapalilo se u Hrvatskoj 1989. i 1990. godine pred izbore i posle izbora, te ustaške emigracije, kolika je bila sfera njihovog uticaja u pogledu građana i političkih stranaka? Koliko je to raspoloženje uticalo na Srbe, ne samo u Krajini već u celoj Hrvatskoj?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da li mi govorimo sada o hrvatskim obeležjima, šahovnicama, pevanju pjesama na radio-stanicama?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Sve, ne govorim samo o nošenju obeležja i pevanju pesama. Govorim i o tome, naravno, to svakako, ali govorim i o otpuštanjima, izbacivanjima s posla, o miniranju stanova i kuća, o ubistvima, o odvođenju ljudi, o čemu sad piše otvoreno i hrvatska štampa. Ja sam siguran da vi čitate hrvatsku štampu. O tome se sada tamo otvoreno govori i raspravlja. Da li je sve to šta se događalo imalo ozbiljan uticaj na Srbe, ne samo u Krajini već u čitavoj Hrvatskoj?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Verovatno da jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li vam je poznato koliko se, vi ste, kažete, radili za KOS, da li vam je poznato koliko se ovih pripadnika ustaške emigracije krajem 1989. i početkom 1990. godine vratilo u Hrvatsku i u

kojoj meri su oni uticali na zvaničnu politiku Hrvatske u to vreme prema Srbima u Hrvatskoj, pre svega?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Znate, ja posjedujem izvesna saznanja, ali bilo bi smiješno ako mislite da sam ja znao sve. Na žalost, ja ne znam sve, iako bih voleo da sam sve znao. A činjenica je da sam se poznavao sa izvesnim članovima ustaške emigracije koji su bili prisutni na onim terenima na kojima sam se ja kretao. Konkretno vođa, u stvari komandant Karlovca je jedan od tih, jedan od braće Bradić i druga dvojica koja su došla iz Švedske (Sweden), poznati su bili u tim svojim veoma oštrim stavovima u odnosu na Srbe, Srbiju i Jugoslaviju, Hrvatsku i tako dalje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ta braća koju ste pomenuli da su došli iz Švedske i da su bili vrlo bahati u tom kraju, vi kažete da malo znate o tome, jer ste bili, koliko sam shvatio, uglavnom u Topuskom i u Vojniću, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: U Velikoj Kladuši, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Velikoj Kladuši.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Pre konflikta.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pre konflikta u Velikoj Kladuši, a posle toga u Topuskom i u Vojniću?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Prema tome, vi ne znate mnogo o događajima o kojima vas pitam zato što niste bili, niste mogli da sve znate i vidite sa tog mesta gde ste bili, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, uglavnom sam dobijao informacije od drugih. O nekim događajima sam bio informisan, a nekima sam prisustvovao sam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kako onda iz te vaše pozicije iz Velike Kladuše i Vojnića imate celu sliku i stanje stvari u Republici Srpskoj Krajini, o srpskim navodnim zločinima, o svim mogućim, koliko sam juče slušao, nedelima koji su se događali i žrtvama njihovim? Kako ste sa tog posla, vi ste bili prevodilac i kao takav oficir za vezu sa UN-om, kako da sa tog mesta imate sve ove silne informacije koje ste juče ovde ispričali?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Prvo, gospodine Miloševiću, informacije koje sam ja iznosio odnose se na period od februara 1992. godine, pa do avgusta 1995. godine kada sam bio oficir za vezu, što znači da sam bio u konstantnom kontaktu sa komandom Ujedinjenih nacija na teritoriji 21. korpusa i Banijskog korpusa. Prema tome, većina tih izvještaja mi je bila dostupna dnevno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa vi iz tih izvještaja Ujedinjenih nacija izvodite, kako bih rekao, dedukcijom zaključke o političkim namerama, o političkom rukovodstvu Republike Srpske Krajine, Srbije, Jugoslavije, o opštem političkom stanju, vojnoj situaciji i tako dalje. Je li to osnova iz koje vi crpate sve ove informacije, celo ovo vaše objašnjenje?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ni u jednom trenutku ja nisam izjavio da su temelj i osnova mog saznanja bili samo izvještaji Ujedinjenih nacija. Većini događaja koje sam opisao bio sam lično prisutan, a o tome je razgovarano i za vrijeme brifinga, na jutarnjim sastancima u mojoj komandi i slično. Prema tome, to je bila kompilacija saznanja, ne samo iz jednog izvora nego iz više izvora uključujući i moja lična iskustva.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, kako to da u tim vašim ličnim iskustvima nema ništa ... Ne želim da pravim poređenja, ali imali smo ovde jednog novinara koji se zove Jovan Dulović i koji takođe ništa nije znao o velikim zločinima izvršenim nad Srbima. Vi takođe ne znate ništa i nemate ništa o zločinima izvršenim na Srbima, ali objašnjavate ovde kako su Srbi zlikovci, lopovi, palikuće, da miniraju, da neće ništa šta je dobro, neće mir, neće primirje, podrivaju svaku inicijativu da se nešto dogodi. Otkud, otkud takva ...

TUŽILAC GRUM: Prigovor.

SUDIJA ROBINSON: Da, gospodine Grum.

TUŽILAC GRUM: To je netačna karakterizacija onoga šta je svedok govorio juče i danas i ne vidim da je svedoku postavljeno pitanje.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, dozvolite da vas podsetim: postavite pitanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, preformulisaću pitanje. Da li su hiljade Srba ubili sami Srbi? Vi kažete, na primer, malopre ste rekli da su oni odgovorni za 80 posto sopstvenih žrtava u Krajini od 1991. do 1995. godine, ili su to učinile te snage "povampirenog ustaštva" o kojima smo maločas govorili?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Cifre koje sam ja ponudio ovom Sudu ovde se odnose na teritoriju 21. korpusa, gospodine Miloševiću. To nisu uopštene cifre. Govorim o analizi smrtnih slučajeva unutar 21. korpusa. Moje cifre se ne odnose na celu Krajinu ili ceo Balkan, ili Hrvatsku, ili Srbiju u tom smislu, samo na teritoriju u kojoj sam ja imao operativne zadatke.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, znači cifre se odnose samo na ono gde ste vi bili, a sve ostale konstatacije odnose se na celinu događaja u Jugoslaviji, Hrvatskoj, Republici Srpskoj Krajini, Republici Srpskoj i Srbiji, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Samo što je vezano za Kordun. Ja nisam ni u jednom trenutku napravio ovde ni jednu generalnu izjavu koja pokriva sve. Ako sam svjedočio, svjedočio sam o događajima kojima sam ja bio lično prisutan.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, idemo onda dalje na konkretne stvari. Vi ste, kako tvrdite, 1984. godine, ponovo po naređenju iz KOS-a, počeli da radite u "Agrokomercu" u Velikoj Kladuši, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A rekli ste da ste bili zaduženi za strance, i onda ste se kasnije prebacili i počeli da radite u oblasti proizvodnje?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, bio sam u odjelenju za istraživanje i razvoj.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I u to vreme ste, prema informacijama koje imam, radili tamo kao prevodilac, a ime vaše supruge je "Zorica" ...

TUŽILAC GRUM: Prigovor, časni Sude.

SUDIJA ROBINSON: Da, gospodine Grum.

TUŽILAC GRUM: Može li gospodin Milošević da kaže zašto je neophodno da se identifikuje supruga svedoka, s obzirom na ceo istorijat slučaja ovog svedoka?

SUDIJA ROBINSON: Da li on svedoči na privatnoj sednici ili ne?

TUŽILAC GRUM: Ovaj svedok je u jedinstvenoj situaciji, on je relociran. Osim ako nema neka relevantnost, nešto šta bi bilo bitno u vezi sa pominjanjem imena njegove supruge, molim da se to pitanje izbríše ili ako je neophodno, onda da to bude na privatnoj sednici.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, možete li da nam kažete u čemu je relevantnost?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Pa, gospodine Robinson, ja ovde dovodim u sumnju izjavu svedoka da je u "Agrokomeru" bio i radio po nalogu KOS-a, jer je on radio kao prevodilac, zaposlio se tamo preko neke svoje veze, a žena mu radila kao nastavnica fiskulture u, isto tako ...

SUDIJA ROBINSON: Hvala, gospodine Miloševiću. Iz predostrožnosti ćemo da pređemo na privatnu sednicu.

(privatna sednica)

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači vi tvrdite da je Beograd bio zabrinut, da se interesovao u vezi sa bezbednošću "Agrokomerca", zato što je već bio pod kontrolom Muslimana u to vreme?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, to je meni tako predstavljeno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A kada kažete "Beograd", da li se to odnosi, da li mislite na saveznu Vladu ili Republiku Srbiju?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: To se odnosi na Generalštab JNA i KOS.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A da li je, ako je uopšte bilo zabrinutosti, ona bila zbog toga što je "Agrokomec" bio pod kontrolom

bosanskih Muslimana ili zbog finansijske afere koja se pojavila i počela da trese taj zaista veliki konglomerat koji je napravljen u tom kraju?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja nisam ulazio u razloge zbog kojih sam bio poslat tamo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, vi niste ulazili u razloge zbog kojih ste poslati, ali akcenat stavljate na ovaj nacionalistički aspekt, a ne na ovaj finansijski koji je bio opšte poznat u Jugoslaviji, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Prisutnost velikog broja stranaca u Velikoj Kladuši je isto bio vrlo važan podatak u to vreme.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Veliki broj stranaca?

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, došao je trenutak za pauzu. Gospodine Lazareviću, sada ćemo da napravimo pauzu od pola sata. Ne, napravićemo pauzu od 20 minuta, a tokom pauze molim vas da ni sa kim ne razgovarate o svom svedočenju.

(pauza)

SUDIJA ROBINSON: Izvolite, gospodine Miloševiću, nastavite sa unakrsnim ispitivanjem.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pošto ste rekli da ste pratili aktivnosti Sulejmana Ugljanina u Velikoj Kladuši, aktivnosti koje se tiču SDA, recite nam, molim vas, o čemu se radilo u toj partiji?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Nisam baš siguran da sam razumeo pitanje. Kako to mislite o čemu se radilo? Mislite kakva je to partija bila?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: To je bila nacionalistička stranka.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li je pored tog veoma izraženog nacionalističkog karaktera te stranke, da li je tu bilo i elemenata islamskog fundamentalizma?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Apsolutno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A s kim se Ugljanin sastajao na području Velike Kladuše?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Sa Fikretom Abdićem.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Nisam čuo.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Fikretom Abdićem.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Fikretom Abdićem. A da li je bio neki Srbin član SDA?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja nisam upoznat.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, vi ste u Velikoj Kladuši radili normalno, legalno i pod svojim imenom, je li tačno?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A recite mi kako ste vi, kao Srbin, uspevali da prisustvujete tim sastancima i skupovima SDA, a da biste pratili Ugljaninov rad?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja nisam prisustvovao njegovim privatnim sastancima sa Abdićem, ali sam prisustvovao mitinzima koji su održavani na lokalnom fudbalskom terenu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A dobro, s obzirom da ste bili, kako ste sami rekli, sedam godina tamo i to pod svojim pravim imenom, vi ste juče opisali jedan događaj, da ste bili u nekom kafeu, to je bilo ono šta navodite kao nekakav zadatak, da likvidirate ovu dvojicu ustaških emigranata iz Švedske, braću Brajdić i juče ste rekli da su onda ušla dva oficira, da su bili pijani, ako sam dobro čuo i da su nešto govorili o Velikoj Srbiji i na neki način vas uključili u to i na taj način vas jednostavno kompromitovali, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Sve je tačno osim jednoga: ja nisam bio u kafiću u kome je trebao da se dogodi taj napad, nego u jednom drugom kafiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, nije bitno. U svakom slučaju, tako je bilo?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, u pravu ste. Tako se odvijalo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Bilo je tako što su ušla dva pijana oficira i govorila nešto o Velikoj Srbiji, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da. To su bili oficiri JNA.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dva pijana JNA oficira i šta su govorili?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da će ovo sve gdje mi danas stojimo biti Velika Srbija.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. To ste juče rekli, a evo šta ste napisali u svojoj izjavi o tom događaju. To vam je na sedmoj strani, poslednji pasus vaše izjave. Kažete ovako: "Međutim, desilo se da sam bio u jednom kafiću 21. decembra 1991. godine, tri dana pre planirane zasede, kada je u bar došao kapetan u uniformi JNA, potpuno pijan. Kada je ušao, povikao je 'brate Srbine'. Bilo je jasno da se obraća meni, pošto sam ja bio jedini Srbin u tom lokalu. Pokušao sam da ga ignorišem, ali to nije zavaralo nikoga. Odmah sam napustio lokal, vratio se kući i preko radija stupio u kontakt sa policijskom stanicu u Vojniću. Ispričao sam Ajdinoviću šta se desilo. On mi je rekao da idem da smirim kapetana i da će on poslati nekog da ga pokupi" i tako dalje. Dakle, juče govorite došla dvojica, govorila o Velikoj Srbiji. U izjavi pišete da je ušao jedan kapetan JNA pijan i rekao vam "brate Srbine". U Velikoj Kladuši svi su znali da ste Srbin, malopre kažete da ste radili pod svojim pravim imenom. Kako je to onda mogao da vas kompromituje ako vas je nazvao "brate Srbine"?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Nije bilo samo riječi o "brate Srbine", bilo je i ljubljenja, bilo je i riječi o tome da će sve ovo biti Srbija jednoga dana. Ja sada samo dopunjavam izvještaj koji sam podneo tada.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, zar ovo nije, zar ovde nije uočljiva vrlo velika razlika između onoga šta ste napisali i onoga šta ste juče ovde ispričali o tom događaju?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne vidim neke bitne razlike, osim nekih sitnica koje su dopunjene.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A sitnice su da je došao jedan pijani kapetan i ono šta ste rekli "dva oficira"?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, dva oficira sam rekao u svom originalnom, originalnoj svojoj izjavi, pre tri godine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ovde se govori o jednoj osobi i govori se o kapetanu. To znači opet je neka greška u izjavi, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, u mojoj izjavi nema greške da su bila dva oficira u pitanju. Moguće je da je kasnije u prevođenju ili nešto poput toga došlo do nekih manjih izmjena ili grešaka, ali ja ne ulazim u to.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Lazareviću. A recite mi kako ste napustili "Agrokomerc"?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Bio sam optužen da sam uzimao neke dokumente iz kancelarije gospodina Fikreta Abdića.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da ste uzimali dokumente iz kancelarije Fikreta Abdića?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A koliko je tačno da ste u "Agrokomercu" dobili otkaz zbog nekih dugova u iznosu od 30.000 nemačkih maraka i da ste odatle, spasavajući se 1991. godine, pobjegli u selo Gejkovac u opštini Vojnić?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Apsolutno nije tačno. Nakon napuštanja "Agrokomerca" ja sam još cijelu godinu ostao u Velikoj Kladuši radeći u svojoj privatnoj firmi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači niste ...

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Milošević i svedoče, vidim da je brzina prevelika i prevodiocima je teško. Molim vas pravite pauze između pitanja i odgovora, obojica.

SVEDOK LAZAREVIĆ: Izvinjavam se, časni Sude.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači niste proveli tri meseca u kući porodice Lakić?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Porodica Lakić? Nikad nisam ni čuo za njih.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, a da li je tačno da ste baš u Vojniću ostali dužni Toši Pajiću 2.000 maraka i Đuri Škaljcu 1.500 i Dušanu Lukiću 3.000 maraka?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Apsolutno netačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To je netačno?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Sve je netačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi ste početkom devedesetih godina osnovali sopstveno preduzeće, a za koje kažete da je finansirao KOS, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Djelimično.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Šta znači "djelimično"?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: "Djelimično" znači da je jedan deo opreme bio plaćen novcem iz JNA.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A vi kažete da vas je KOS krajem 1990. i početkom 1991. godine ostavio na miru? Tako kažete.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Manje-više, da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A ja sam shvatio da ste vi dobrovoljno počeli da radite, iz ovoga šta ste maločas rekli. Zbog čega onda kažete da su vas ostavili na miru? Je li to značilo da su vas pre toga nečim uznemiravali ili ostavili na miru ima neko drugo značenje?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Rad za KOS za mene nikad nije bio uznemiravanje, bio je deo mojih obaveza.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Vi na šestoj strani opisujete navodni sastanak koji ste imali u Vojniću u policijskoj stanici sa Zimonjom, Ajdinovićem, Pajićem i Lukićem, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne Lukićem, Škaljcem.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Grum, imate li izjavu?

TUŽILAC GRUM: Da.

SUDIJA ROBINSON: Mislim da bismo i mi trebali da imamo kopije.

TUŽILAC GRUM: Da i hteo bih da se svedoku da izjava koja je inače prilično dugačka. Nije fer da mu se postavljaju pitanja u vezi sa konkretnom rečenicom iste izjave.

SUDIJA ROBINSON: Da, neka se to uradi.

TUŽILAC GRUM: Ja imam ovde jednu kopiju. Neka neko napravi fotokopije za Pretresno veće i imaće ih za pet minuta. I možda bi bilo dobro da gospodin Milošević naznači radi li se o verziji na srpskom ili na engleskom jeziku, ako govori o konkretnom broju stranice.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Zar nije, opet vas pitam, u to vreme Zimonja bio vojni ataše u Pragu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Nisam upoznat sa time. Ja samo znam da je on bio prisutan na sastanku.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro, kažete u policijskoj stanici. Ovo je takođe u ovom nizu neistina koje iznosite, niko od navedenih lica nije imao nikakav status u policiji. Je li se radilo o vojnoj komandi?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Nije tačno. Tošo Pajić je bio šef policije u Vojniću, a Đuro Škaljac njegov zamenik.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li se radilo, odgovorite mi, o vojnoj komandi izvučenoj iz Karlovca, gde je bilo pod opsadom i stalnim napadima tih hrvatskih paravojnih formacija, ta komanda u Vojniću?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, vojne komande u Vojniću tada nije bilo. Komanda je bila, osnovana je operativna grupa u Šumaricama, ne u Vojniću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li znači da je ta operativna grupa izvučena iz Karlovca, a gde je bila predmet napada paravojnih hrvatskih formacija?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Stvarno ne znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne znate? Da li znate da je zadatak tadašnje komande bio prihvat delova JNA koji su bili blokirani u kasarnama u Jastrebarskom, Karlovcu i Zagrebu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Sve ove događaje koje vi spominjete, gospodine Miloševiću, dogodili su se prije nego što sam ja prešao u Republiku Srpsku Krajinu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A vi tvrdite da je Zimonja, koji je tada bio u Čehoslovačkoj, istakao da Hrvati i Muslimani zajedno rade na osnivanju paravojnih grupa i da te grupe predstavljaju veću opasnost za srpske civile nego li za JNA, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne. U izvještaju koji sam ja dao piše "manju opasnost", ne "veću". Vrlo se dobro sjećam da nije tolika važnost bila data tim elementima u Velikoj Kladaši.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, vi u nastavku izjavljujete kako ste i sami osećali da je vaša patriotska dužnost da pomognete u organizovanju samoodbrane srpskih civila. Da li sam u pravu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, to sam uvek osjećao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A šta ih je to onda ugrožavalo, kad im je bila potrebna pomoć i samoodbrana?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Formiranje vrlo nacionalističkih stranaka, kao što su SDA i HDZ koje nisu krile svoje neprijateljstvo prema srpskom stanovništvu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, da li to onda nedvosmisleno znači da su Srbi u Krajini i u ovoj cazinskoj regiji bili ugroženi od narastajućeg hrvatskog i muslimanskog nacionalizma?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Naravno da jesu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A vi tvrdite da je na tom sastanku bio razmatran i plan napada na Cetinograd, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I kako vi tvrdite, Ajdinović se zalagao da se zatvore i da se svi pobiju granatiranjem, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li je tačno da u Cetinogradu tada nije bilo Srba?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Nisam upoznat s time.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Šta se desilo sa Srbima iz Cetingrada? Jesu odatle proterani? Da li išta znate o tome?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja sam već rekao da nisam upoznat da je bilo nekih Srba u Cetingradu, u to vreme o kojem ja govorim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, vi kažete da ste na tom sastanku dobili zadatak da formirate tajnu grupu, a za koju kažete da ste se tu nalazili vi, izvesni Mile Bosnić i neki Željko o kojem nemate ni jedan drugi podatak sem da se zove Željko, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Nije se radilo o formiranju tajne grupe. Radilo se o grupi viđenijih Srba u Velikoj Kladuši koji bi trebali da budu organizovani za svaku eventualnost.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa kakav je to viđeniji Srbin kome ne znate ime, nego samo znate da se zove Željko?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Govorim za Mileta Bosnića, gospodine Miloševiću, ne govorim za Željka. Supruga mu je radila kao frizerka, toliko se detalja sjećam. On, Željko je više služio kao vozač gospodinu Bosniću, nego što je imao neku eminentnu ili prominentnu ulogu u događajima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, a vi kažete na strani 7 da su vam u policijskoj stanici Vojnić izdali oružje i drugu opremu za tu vašu grupu, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, nisam to rekao. Oružje je bilo izdato za specifičan zadatak koji je trebao da se dogodi u tom kafiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Za koji specifičan zadatak?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Eliminaciju ustaške emigracije i Muslimana koji im pomažu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ko je trebao da izvede taj zadatak?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja i dva jugoslovenska oficira.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi i?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Dva JNA oficira.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Recite mi je li to taj zadatak koji vas je kompromitovao, gde su vas kompromitovali tako što vam je rekao "brate Srbije" u kafiću?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Manje-više, još ima nekih detalja tu koji su rečeni tada kada su ušli pijani.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali objasnite mi, nije mi to jasno, kako vas je mogao kompromitovati kad su svi znali da ste živeli toliko godina u Kladaši i znali svi da ste Srbin?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, ali su me znali kao neaktivnog u političkom smislu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A on vas je time što vas je oslovio s "brate Srbije" proglasio, znači, aktivnim u političkom smislu, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, u pravu ste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A vi kažete da je trebalo da im podelite oružje i da se s njima viđate svaki dan. Jeste li oružje podelili i jeste li se s njima viđali svaki dan?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Oružje koje mi je dato, dato je za moju upotrebu i to je oružje bilo u stanu u kojem sam živio, a s kim sam trebao da se viđam svaki dan, nije mi jasno vaše pitanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa ja to pitam na osnovu ovoga šta piše u izjavi, gde kažete da ste dobili tri puške. Niste dobili tri puške za vašu upotrebu, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, dobio sam, treba li da citiram šta sam dobio tada?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da, da, šta ste dobili?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Dobio sam jedan "Škorpion" (Scorpio) sa prigušivačem, automatsku pušku sa dva okvira, pištolj i četiri ručne bombe.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A ove puške što se pominju u izjavi, te puške niste dobili?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: To je gospodin Bosnić dobio za distribuciju Srbima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Pogledajte svoju izjavu pa ćete videti da i to nije tačno.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Na kojoj strani, gospodine Miloševiću?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Evo sad ću da vam nađem. Žao mi je da gubim vreme, ali ... Evo, to vam je na sedmoj strani, na početku sedme strane: "U tom periodu sam pozvan u Vojnić u policijsku stanicu. U Vojniću su mi izdali oružje i drugu opremu. 'Škorpion' sa prigušivačem, tri automatske puške, jugoslovenska verzija AK-47", to stoji u zagradi, onda "pištolj, četiri ručne granate, municiju i dve 'Motorole' (Motorola). Sve te stvari mi je u jednoj torbi dao neki policajac u uniformi kada sam napuštao policijsku stanicu. Rečeno mi je da treba da obavestim Bosnića i Željka, prezime nepoznato, da budu spremni za akciju ako ih budem kontaktirao. Trebalo je da im podijelim oružje i da se sa svakim od njih vidam najmanje jednom dnevno kako bih saznao da li su čuli ili vidjeli nešto sumnjivo. Ako jesu, trebalo je da to prijavim u Vojnić. U suprotnom, rečeno mi je da se vratim u Kladašu i sačekam dalje instrukcije". Eto, to sam vam citirao vašu izjavu. Vi tvrdite da to nije tako.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne. Ova izjava je tačna. Međutim, gospodine Miloševiću, pre dva minuta kada ste mi postavili pitanje, vi ste rekli "da li ste se sretali s njima svaki dan", a ja sam bio pod pretpostavkom da vi govorite o JNA oficirima koji su trebali da izvrše zadatak, jer pitanje se, u stvari, odnosilo na taj zadatak koji na kraju nije ni izvršen. Gospodina Bosnića sam imao priliku, on je bio kućni prijatelj moj, da ga vidam svaki dan, a njegovog vozača očito, pošto ga je on vozio. Prema tome ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Tražili ste da vam citiram ovo kad sam rekao da ste dobili tri puške. Vi ste rekli da ste ih dobili za ličnu upotrebu. Ja sam vas pitao šta će vam tri puške za ličnu upotrebu, a vi ste rekli da to nije tačno.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, gospodine, ja nisam rekao da sam puške dobio. Ono šta sam rekao, ja ću ponoviti još jedanput, ako treba bez da gledam na skrin, rekao sam da sam dobio "Škorpion" sa prigušivačem za svoju upotrebu, automatsku pušku, četiri granate, municiju, zaboravio sam na radio, ali, evo, dodaću sada i dve "Motorole". Tri utomatske puške koje se navode u ovom izvještaju su one koje su otišle Bosniću za dalju distribuciju, ne za svoju upotrebu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Izvinite, kako biste vi pročitali ovo, ovde kaže "u tom periodu sam pozvan u Vojnić u policijsku stanicu. U policijskoj stanici u Vojniću su mi izdali oružje i drugu opremu: 'Škorpion' sa prigušivačem, tri automatske puške, pištolj, četiri ručne bombe, municiju i dve 'Motorole'". Eto, tako piše.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: U čemu se razlikuje moja izjava i vaša izjava, gospodine Miloševiću?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ovo nije moja izjava, nego vaša izjava. Vi kažete da niste dobili tri puške, da niste preuzeli tri puške?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Mi sad idemo ovde napred i nazad. Vi govorite da ja tvrdim da sam dobio za ličnu upotrebu, ja tvrdim da ih nisam dobio za ličnu upotrebu, nego za distribuciju gospodinu Miletu Bosniću ... Izvinjavam se, "Škorpion", pištolj, bombe, ručne granate, "Motorole", da. To je bio dio moje opreme.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali ste dobili i tri puške?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da koje sam vratio Bosniću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Malopre ste rekli da je puške dobio neko drugi, ali dobro. Pa možete da pogledate transkript posle, neću da se zadržavam na tome. A recite mi, molim vas, a kako se zvao taj policajac koji vam je izdao navedeno oružje?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne sjećam se.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne znate?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A jeste li sigurni da vam je neko izdao to oružje i opremu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Naravno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Vi opisujete napad na Cetingrad. Odgovorite mi tačno kog datuma se taj napad odigrao.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Koliko mogu da se sjetim, bio je kasni oktobar 1991. godine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A recite mi ko je doneo ili mogao doneti odluku o napadu na Cetingrad?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: JNA.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi tvrdite da su odluku doneli Zimonja, Ajdinović, Škaljac i Pajić?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, oni su podnijeli svoje prijedloge sa terena glavnom štabu Jugoslovenske narodne armije u Beogradu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li je vama poznato da je odluku o tom napadu doneo štab Teritorijalne odbrane koji se u to vreme nalazio u Vojniću, a da Zimonja nije u to vreme ni bio u RSK?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Nije mi poznato da je Teritorijalna odbrana imala bilo šta sa tim. Mislim, da li su oni bili naoružani sa artiljerijskim oružjem, ta Teritorijalna odbrana ili je to bilo oružje Jugoslovenske narodne armije ... Moje uvjerenje je bilo, ono što sam ja znao je da su dva visoka oficira Jugoslovenske narodne armije analizirali na terenu šta se događa, podnijeli su svoje prijedloge glavnom štabu Jugoslovenske narodne armije u Beogradu, nakon toga došlo je do napada. Toliko znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Gospodine Lazareviću, da ste samo pročitali novine iz tog perioda ili da ste nekog pitali, vi biste znali da je i to neistina. Napad na Cetingrad je bio 28. novembra 1991. godine.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodine Miloševiću, stvari o kojima razgovaramo odigrale su se prije 12 godina. Prema tome nemojte očekivati od mene da se sjetim tačnih datuma, vremena, minuta, sata i slično. Ja znam da je bilo hladno i znam da je bila zima, toga se sjećam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: E pa dobro, znači to što je podatak koji ste naveli netačan, nema nikakav značaj, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja ga ne smatram netačnim, ja smatram da se taj događaj jeste dogodio, ja jesam bio tamo. Sad da li je to bilo krajem oktobra ili početkom novembra, meni toliko nije bitno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To nije bilo početkom novembra, nego 28. novembra, vi kažete "bilo u oktobru". A zbog čega je došlo do tog napada?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Nisam upoznat ni sa time.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, da li znate da je do napada došlo zato što su paravojne formacije u Cetingradu nekoliko dana pre napada ubili potpukovnika Rankovića i da su posle iz straha i gotovo bez borbe napustili Cetingrad?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Interesantno je da ste spomenuli gospodina Rankovića, jer podaci kojima sam ja raspolagao u to vrijeme su bili da je ubijen s leđa, kad već govorimo u tome.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ubili ga u Cetingradu, da?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Sa leđa, gospodine Miloševiću, to indicira da su ga ubile srpske snage, da li slučajno ili namjerno, ne ulazim u to.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: On nije ubijen u borbi, nego je ubijen u Cetingradu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, ubijen je van Cetingrada i komisijski nalaz je pokazao da su meci koji su ubili gospodina Rankovića došli iz pozadine, ne s lica.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I onda su Hrvati, posle ubistva Rankovića, gotovo bez borbe napustili Cetingrad, zato što su ga Srbi ubili?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne razumijem.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi tvrdite da su Rankovića Srbi ubili?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne tvrdim ja to. To su bile glasine, te priče su išle okolo, tako se pričalo. Mislim, gospodine Miloševiću i časni Sude, ja želim da ovo iznesem još jedanput - moje svjedočenje i izjave koje ja dajem vrlo precizno se odnose na one događaje kojima sam ja lično prisustvovao, aktivno, ne na one događaje koji su se događali u Cetingradu dok sam ja još uvek bio u Velikoj Kladuši. Prema tome, ja stvarno ne mogu da vam ponudim tu nikakve nove podatke o tome.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ali vi govorite o tome, vi dajete izjavu o tome. Prema tome, ja moram da vas pitam o tome, vi ne možete sad da se ograđujete da vi to ne znate. Vi iznosite da je prevagnuo Zimonjin plan napada i da je ostavljen koridor za bekstvo stanovnicima Cetingrada, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Takav je moj utisak bio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kad ste vi poslednji put pre napada bili u Cetingradu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja vjerovatno nisam nikada bio u Cetingradu, osim što sam se dva puta provezao kroz Cetingrad na putu za Plitvice.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, na osnovu čega tvrdite da je grad bio nebranjen, izuzev nekolicine ljudi koji su bili naoružani lakim naoružanjem, kad niste imali podatke na osnovu tog vašeg neposrednog opažanja, kažete ne znate?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ponovo govorim o onim stvarima koje sam čuo na terenu, ne kojima sam ja prisustvovao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A vi ste to čuli?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A recite mi ko su bili ljudi koji su branili Cetingrad?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja ne znam ni da je bio branjen. Ja uporno govorim da ja znam da se dogodio napad, znam da sam stajao na jednom brdašcu sa gomilom drugih ljudi, da smo posmatrali na nebu kako se vide, mislim, eksplozije, znate oni odbljesci se vide na nebu i slično i da je nakon toga počeo taj prilikov izbjeglica iz Cetingrada u Veliku Kladušu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A recite mi, ko su bili tih 600 muškaraca koji su napustili Cetingrad i pobjegli u Veliku Kladušu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Neki su bili naoružani, neki nisu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, da li znate kolika i kakva su bila razaranja Cetingrada prilikom tog napada? Koliko je bilo žrtava? Je li imate te podatke?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, nemam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi niste učestvovali u napadu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li su i braća Brajdić koje ste pomenuli kao hrvatske ekstremiste iz Švedske pobjegli iz Cetingrada?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I za njih ste sredinom decembra 1991. godine dobili zadatak da ih ubijete, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Njih i ko god da se nađe u tom kafiću u to vrijeme.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kako možete da objasnite da, eto sasvim jedno prosto pitanje, da vi, kao prevodilac, civil, dobijete zadatak da nekog ubijete?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Prvo, ja nisam sebe smatrao samo prevodiocem ili civilom u tim događajima. A drugo, zadatak koji je dat meni u to vrijeme svodio se jednostavno na to da sam ja bio na terenu, da mi je poznat taj dio Velike Kladuše, da su mi poznate te osobe o kojima se govorilo i da jednostavno budem jedan od te trojke.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Hoćete da kažete da je tako formirana trojka i vi ste član trojke za ubistvo?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne bih je ja nazvao tako, gospodine Miloševiću. Vi stavljate sada nešto tu u kontekst. Ja stvarno ne znam. Činjenica je da je zadatak dat da se ti ljudi eliminišu. Činjenica je da do toga nije nikada došlo. Činjenica je da sam ja napustio Veliku Kladušu daleko prije nego što bi trebao da bude taj zadatak kao urađen. Činjenica je na kraju da zadatak i nije izvršen. Ja bih vjerovatno u to vrijeme našao milion i jedan razlog da ga ne učinim. Prema tome ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, činjenica je samo da ste zadatak prihvatili, ali da je bila formirana, znači, trojka za likvidaciju čiji ste vi član.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Manje-više da, u pravu ste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi govorite na strani 8 u petom pasusu da vas je, nekih 10 dana iza toga, ponovo neki "NN" oficir, nepoznat, tačnije vojni policajac JNA odvezao u Šumarice na Baniji, na jedno izolovano i veoma bezbedno mesto u nacionalnom parku između Petrinje i Bosanskog Novog koje je služilo kao štab Osme operativne grupe JNA, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Pokušavam da nađem tu stranu, gospodine Miloševiću, budite strpljivi.

SUDIJA ROBINSON: Jeste li pronašli, gospodine Grum?

SVEDOK LAZAREVIĆ: I dalje tražim. Možda bi mi gospodin Milošević mogao pomoći i reći o kojoj stranici je riječ.

TUŽILAC GRUM: Gospodine Miloševiću, da li govorite o srpskoj ili engleskoj verziji? Broj stranica ne odgovara?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Govorim o srpskoj verziji, drugi pasus odozgo na osmoj strani: "Kada je prošlo tih 10 dana pojavio se jedan vojni policajac i rekao mi da pođem s njim. Odvezli smo se u Šumaricu na Baniji gdje se nalazio štab Osme operativne grupe JNA".

SUDIJA ROBINSON: Ja sam našao. To je na stranici 9 engleske verzije, početak drugog paragrafa.

SVEDOK LAZAREVIĆ: Evo našao sam, časni Sude, sad to i čitam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kažete da je bilo veoma bezbedno, bilo je između Petrinje i Bosanskog Novog, mesto između Petrinje i Bosanskog Novog, "bilo je veoma bezbedno, služilo je kao operativni štab JNA za severni deo Hrvatske" i tako dalje. E štab operativne grupe, jeste li našli, gospodine Lazareviću?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Našao sam, da našao sam vašu verziju koju vi imate i upravo gledam englesku verziju koju ja držim ispred sebe. U čemu je pitanje?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pitanje je u tome, gospodine Lazareviću, što vi opet izmišljate, jer štab Osme operativne grupe nije bio u Šumarici, nego na Petrovoj Gori. Zašto govorite neistinu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: U februaru, martu 1992. godine?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Upravo tada kad vi tvrdite, štab Osme operativne grupe je bio na Petrovoj Gori, a ne u Šumarici i tu postoje o tome dokumenta.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Meni je rečeno da se nalazi na Šumarici, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. Vrlo karakteristični odgovori kada se uzme u obzir da ne govorite istinu. Kažete ovako tada ste zahvaljujući Zimonji naprasno postali potpukovnik, dobili čin.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da li "naprasno" piše u mom izveštaju?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne piše, nego ja pitam. Jednom ste, dobili ste čin potpukovnika JNA za koji, u stvari ...

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, recite nam na kojoj ste stranici, kako bismo mogli da vas pratimo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa govorim o istom pasusu, gospodine Robinson. Kaže "dali su mi uniformu sa činom potpukovnika JNA", pa u zagradi "kasnije će to postati vojska Republike Srpske Krajine" i "dobio sam sobu u jednoj kući pri štabu. Zimonja nije bio prisutan, ali je bilo jasno da je on zaslužan za moj povlašćeni tretman". Gospodine Lazareviću, vi znate da se civilnim licima koja imaju fakultet, bili oni lekari, bili prevodioci, inženjeri, stručnjaci, uvek daju neki vojni činovi radi statusa. Čak i prevodioci koji su nekada išli, kao civili, u one odrede Ujedinjenih nacija dobijali su čin poručnika da nose na ramenu, da imaju status, dakle nisu vojnici, nego oficiri. Vi ste kao prevodilac, znači, dobili taj čin kao oznaku, a ne nikakvu funkciju u samom štabu, imali ste funkciju prevodioca i oficira za vezu zato što govorite engleski jezik, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, nisam imao nikakve funkcije unutar štaba, mislim komandnih funkcija nisam imao nikakvih.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Nikakvih?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, imali ste funkciju da služite kao oficir za vezu sa onima koji govore isti jezik koji vi govorite, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li ste tada čuli, je li tada Bulat bio komandant tamo?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, gospodin Bulat je bio načelnik štaba.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Jeste li tada čuli da je razgovarao sa Perišićem?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li vi tvrdite da je od JNA postala Vojska Republike Srpske, znači da se JNA pretvorila u Vojsku Republike Srpske?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Deo oficira i naoružanja, da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Lazareviću. Kad se JNA povukla sa prostora Hrvatske, tamo su ostali oni pripadnici JNA koji su bili sa tog prostora, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi ste bili iz Beograda, vi ste bili prevodilac?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, ja sam bio oficir za vezu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro i oficir za vezu sa Ujedinjenim nacijama.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: I posmatračkom misijom Evropske zajednice i Crvenim krstom i tako dalje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, međunarodnim organizacijama i tako dalje.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tačno, gospodine Miloševiću. To je ono što sam radio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači, ostao je onaj deo oficira koji su bili iz same Krajine i ostali su da brane samu Krajinu, da formiraju vojsku Republike Srpske Krajine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Na osnovu čega vi tvrdite da je vojska Republike Srpske Krajine bila deo Vojske Jugoslavije?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Po snazi svojih formacija, po naređenjima koja su dobijana, po dovođenju konvoja da ih opremi, od uniforme do naoružanja, hrane, goriva i tako dalje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Čekajte, da razlikujemo nekakvu pomoć od komandovanja. Je li vi tvrdite da je Generalštab Vojske Jugoslavije komandovao vojskom Republike Srpske Krajine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja tvrdim da je Generalštab JNA komandovao oficirima koji su bili na službi u vojsci Republike Srpske Krajine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Na osnovu čega to možete da tvrdite?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Zbog toga što je bila konstantna veza između glavnoga štaba Vojske Jugoslavije u Beogradu i štabova u Republici Srpskoj Krajini. Zbog toga što je Beograd i dalje plaćao te oficire direktno iz Beograda.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Samo, molim vas, da ostavimo na stranu materijalnu pomoć i plate. Da li vi tvrdite, i molim vas odgovorite mi vrlo precizno, da je vojska Republike Srpske Krajine bila deo jugoslovenske vojske, deo Vojske Jugoslavije i da je Generalštab Vojske Jugoslavije komandovao vojskom Republike Srpske Krajine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi znate da je to laž?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, ja to smatram istinom većom nego što je istina da ja i vi, gospodine Miloševiću, sjedimo ovde.

TUŽILAC GRUM: Prigovor, časni Sude.

SUDIJA ROBINSON: Izvolite, gospodine Grum. Mikrofon za tužioca, ne čujemo tužioca.

TUŽILAC GRUM: Pogrešna karakterizacija iskaza svedoka. Ovo je nepriličan komentar, nije adekvatno pitanje svedoku. Radi se, zapravo, o neistini. Mislim da je svedok odgovorio, to je bilo njegovo mišljenje.

SUDIJA ROBINSON: Mislim da on ima pravo da ga s time suoči i kaže da on govori neistinu. Na svedoku je da odgovori.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li je vama poznato da je vojska Republike Srpske Krajine imala svoj Glavni štab?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li vam je poznato da je vojska Republike Srpske Krajine imala svoj Vrhovni savet odbrane?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da i to znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa kakve veze je imao Vrhovni savet odbrane vojske Republike Srpske Krajine sa Generalštabom Vojske Jugoslavije ili sa Vrhovnim savetom odbrane Jugoslavije?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Linijom komandovanja, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I nigde niste mogli, gospodine Lazareviću, takvu liniju komandovanja da identifikujete, jer ona nije ni postojala. Na osnovu čega to zaključujete?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja treba da ponovim ovom Sudu da su postojali svakodnevni kontakti sa glavnim štabom Vojske Jugoslavije u Beogradu, naređenja koja su dolazila odatle, oficiri koji su dolazili iz Beograda skoro svakodnevno, oni koji su napuštali Krajinu i odlazili za Beograd, novi kontingenti su dolazili iz Beograda. Bilo je, postojalo je jedno konstantno snabdijevanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi govorite, vi ste čak rekli juče da su dolazili oficiri i smenjivali se na šest meseci?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li je tačno da su oficiri koji su bili pripadnici JNA ostali tamo i formirali ostali deo strukture vojske Republike Srpske Krajine? Oni su ostajali tamo sve vreme rata, niko se nije šetao za Beograd i iz Beograda i razmenjivao posle šest meseci. Na kraju krajeva i ti ljudi koje tamo vi navodite, nisu odlazili posle šest meseci nego su bili tamo i to su bili ljudi rodom iz Krajine. Je li to tako ili nije?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, niste u pravu. Djelimično ste u pravu, ali ne u svemu, gospodine Miloševiću. Vi vrlo dobro znate, kao što i ja znam, da je glavni štab Vojske Jugoslavije iz Beograda redovno slao oficire na službu od šest mjeseci po osnovu njihovog mjesta rođenja i da bi ih ponovo vraćao njihovim komandama, bez obzira gdje se ona nalazi po dubini Srbije. To znate vi, znam i ja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Lazareviću, to šta ja znam je potpuno suprotno onome šta znate vi. Zato ja i kažem ovo i pitam vas, a naravno biće prilike da se to do kraja raščisti. Dakle, nije li ipak tačno da je samo deo oficira JNA i to oni koji su bili sa tog područja, posle povlačenja JNA iz Hrvatske ostao u Krajini i aktivirao se u vojsci Republike Srpske Krajine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Komandni sastav vojske Republike Srpske Krajine su činili aktivni oficiri JNA.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Bivši.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, gospodine, aktivni oficiri koji su nastavili da nose uniformu i po povratku u Beograd u avgustu mesecu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, dobro, gospodine Lazareviću. Vi ste rekli da se Toša Pajić zaposlio ...

SUDIJA KVON: Gospodine Miloševiću, izgleda da imamo nekih tehničkih poteškoća. Stanite na trenutak. Dobijamo francuski prevod. Može li to da se reši, molim vas. Nastavite, gospodine Miloševiću, da vidimo da li radi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi tvrdite na strani 8 u šestom pasusu da je početkom 1992. godine Šumarice posetio Zimonja i rekao kako će se JNA povući iz Hrvatske u Bosnu i da je Beograd prihvatio posmatrače, ove iz posmatračke misije Evropske zajednice, da uđu na to područje, iz Siska i Karlovca, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kad kažete "Beograd", mislite verovatno na Predsedništvo SFRJ?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodin Zimonja kad koristi reč "Beograd" ja uvijek smatram da on to referiše, da govori o glavnom štabu, o Generalštabu, a ne o političkoj strukturi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A pretpostavljam da vi znate da civilna struktura u to doba znači da Predsedništvo SFRJ komanduje vojskom i predstavlja kolektivnog vrhovnog komandanta?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja ništa ne pretpostavljam, gospodine Miloševiću, ja govorim sa sigurnošću o onome što znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li to šta vi navodite, dakle povlačenje JNA i tako dalje i sve ostalo šta ste rekli, da li to znači da je taj mirovni plan ispoštovan i u vojnom i u političkom smislu i da su i SFRJ i JNA tu pokazale da nemaju nikakve agresivne namere prema Hrvatskoj? To je bilo po Vensovom planu (Vance Plan), je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodine Miloševiću, deo vojske, deo JNA jeste se povukao. Nepobitna je činjenica da je ta ista JNA ostavila oficire iza sebe da formiraju armiju Republike Srpske Krajine, da je ostavila teško naoružanje na korištenje toj vojsci. Prema tome, jeste djelimično ispunjen plan, gospodine Miloševiću, ali ne u potpunosti.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, recite mi, molim vas, gospodine Lazareviću, pošto se JNA za vreme dok je postojala Jugoslavija sastojala od građana svih republika, kad je počela ta kriza i formirana Savezna Republika Jugoslavija, njeni državljani, odnosno građani Srbije i Crne Gore su se vratili na područje te Jugoslavije. Isto kao što su građani srpske nacionalnosti u Republici Srpskoj Krajini ostali na svojoj teritoriji, isto tako su i građani hrvatske nacionalnosti ostali i postali komandni kadar hrvatskih oružanih snaga ili muslimanski oficiri nekadašnje JNA ostali i postali komandni kadar muslimanske vojske koja, dobro, da sad ne pominjemo mudžahedine i druge spolja, ali govorim samo o ovom domaćem faktoru. Je li to znači da je JNA formirala ...

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, svaki put kada preterate, kada kažete više od tri-četiri rečenice pre nego što postavite pitanje, svedoku bude teško da odgovori. Molim vas, postavite pitanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, da li se isto dogodilo i sa hrvatskim oficirima koji su ostali oficiri u oružanim snagama Hrvatske ili ostali oficiri u oružanim snagama bosanskih Hrvata ili ostali oficiri u oružanim snagama vojske Alije Izetbegovića? Da li je JNA formirala sve te vojske, da li ih je sve JNA organizovala?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Postoji jedna bitna, suštinska razlika. Ponovo, gospodine Miloševiću, vi ste samo djelimično u pravu. Tačno je da je JNA preraspodeljena: oficiri hrvatske nacionalnosti su se pridružili hrvatskoj armiji, Bosanci bošnjačkoj i tako dalje, i tako dalje. Međutim, ni u jednom od tih slučajeva JNA nije dobrovoljno ostavljala oružje i svoje oficire u Hrvatskoj, niti je nakon tog raspada bilo kontakta između oficira hrvatske

vojske i Generalštaba u Beogradu, ali je bilo dnevnog kontakta između oficira Republike Srpske Krajine sa Generalštabom u Beogradu. Prema tome, to nije ista stvar. Zato ja kažem djelimično ste u pravu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi nemate nikakve mogućnosti da znate za bilo kakav dnevni kontakt oficira sa Generalštabom u Beogradu. Valjda su morali imati dnevni kontakt sa vrhovnim štabom vojske Republike Srpske Krajine, a ne sa Generalštabom u Beogradu? A i ako bi se organizovala takva vertikala, valjda bi morala ići preko Glavnog štaba vojske Republike Srpske Krajine, a ne direktno, to se nikad nije dešavalo ni u jednoj vojsci.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Dešavalo se u ovoj, gospodine Miloševiću.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Lazareviću, da li možete da kažete koliko je oficira JNA ostalo da formira vojsku RSK?

SVEDOK LAZAREVIĆ: Pa, rekao bih 100 posto oficira sa najvišim činovima.

SUDIJA ROBINSON: Svi sa najvišim činovima?

SVEDOK LAZAREVIĆ: Da, svi generali i svi pukovnici.

SUDIJA ROBINSON: Izvolite, nastavite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, jesu li svi ti oficiri koji su ostali bili sa tog prostora?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Pretpostavljam da jesu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Prema tome, oni su ostali na svojoj teritoriji, na svojoj zemlji, u svojim gradovima i selima na prostoru na kome su živeli, rodili se i živeli njihovi očevi i dedovi i svi drugi, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodine Miloševiću, iluzorno je za mene da tvrdim da sam upoznao sve oficire na teritoriji Republike Srpske Krajine. Govorim o oficirima koje sam ja poznavao. Da li su svi oficiri rođeni i odgajeni dole ili nisu, ja to stvarno ne znam. Oni koje sam ja poznavao, da, jesu. Oni koje sam ja poznavao, jesu se rodili tamo, otišli su iz tog kraja, možda nisu bili tu 40, 50 godina i onda su se vratili po zadatku, na početku konflikta.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali mislite li da im je neko dao zadatak da se vrate ili su oni osećali potrebu, kao što ste vi rekli da ste osećali patriotsku dužnost da branite i zaštitite to područje? Mislite li da su i oficiri koji su se školovali da budu oficiri osećali tu istu patriotsku dužnost koju ste vi kao civil osećali, ili im je neko to naredio?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Na žalost, gospodine Miloševiću, nisu sve bile patriote. Bio ih je dobar broj patriota, ali, na žalost, drugi su dolazili iz potpuno sebičnih razloga.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Iz?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Sebičnih razloga.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Sebičnih razloga. Da ne ulazimo sad u te sebične razloge, jer nemam vremena. Ali, molim vas, recite mi, Zimonja vam je tom prilikom, kad je rekao da se JNA povlači iz Hrvatske i tako dalje, saopštio da ćete pratiti Mileta Mrkšića koji je tada, kako kažete, bio komandant Osme operativne grupe na sastancima sa ovim posmatračima. Na koliko ste tih sastanaka bili sa Mrkšićem?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Verovatno dvadesetak, najmanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A u kom svojstvu ste bili prisutni sastancima o kojima govorite?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Kao prevodilac za generala Mrkšića, jer oficir za vezu tada je bio pukovnik Momčilo Krstić, a ja sam bio njegov asistent, pomoćnik.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Upravo tako. Prema tome, vi ste na tim sastancima bili ne uz Mileta Mrkšića, već uz oficira za vezu koji vas je s vremena na vreme pozivao da prisustvujete takvim sastancima u funkciji prevodioca, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodin pukovnik Krstić, oficir za vezu Osme operativne grupe, nije govorio ni jedan jezik osim srpskoga, a isto tako ni general Mrkšić. Prema tome, kada bi oficir za vezu prisustvovao sastancima kojima prisustvuje general Mrkšić, bio bih prisutan i ja u svojstvu pomoćnika, prevodioca gospodinu generalu, ne gospodinu Krstiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, u svojstvu prevodioca. Vi, gospodine Lazareviću, u jednom znatnom delu vaše izjave, to imate na

stranicama 9 i 10 i 11, tu možete naći, opisujete kako ste vi navodno obmanjivali predstavnike UN-a i posmatrača, kako ste ih vrbovali, napijali, podmićivali, sa njima trgovali, podmetali im žene, izvlačili od njih informacije i tako dalje. A recite mi, molim vas, pošto je sve ovo šta smo čuli juče potpuna neistina, kako uopšte možemo da proverimo, kako je uopšte moguće proveriti bilo koji od ovih vaših navoda koje ste, evo, na tri stranice rasprostrli tim svojim takvim aktivnostima? Osim, evo, te vaše priče kad prosejete kroz sito, ostane činjenica da ste bili prevodilac i imate jednu ovako elokventno ispričanu priču. Kako je ... Evo vidite, vi krupne stvari kažete, da ste iskorišćavali predstavnike UN-a, da ste ih vrbovali, napijali, podmićivali, trgovali, podmetali žene, izvlačili informacije i tako dalje. Kako uopšte ... Imate li ikakav dokaz za takve tvrdnje koje su vrlo krupne i, rekao bih, prilično grube?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Časni Sude, da li bi bilo moguće preći na zatvorenu sjednicu tako da bih mogao da navedem imena ljudi koji su radili za Ujedinjene nacije.

SUDIJA ROBINSON: Da, idemo na privatnu sednicu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Gospodine Robinson, on ne svedoči na privatnoj sednici. Ne vidim razlog za zatvaranje sednice.

SUDIJA ROBINSON: Doneo sam odluku, zatvaramo sednicu.

(privatna sednica)

sekretar: Časni sude, ponovo smo na otvorenoj sednici.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U vezi sa onim šta ste rekli kako ste ih pridobijali, napijali, podmićivali, sa njima trgovali, podmetali im žene i tako dalje, slično tome, vi posle kažete, na drugoj strani, da su pojedini predstavnici Ujedinjenih nacija i posmatračke misije posle izvesnog vremena počeli da saraduju ne na tim i iz tih niskih pobuda, već zato što su uvideli ispravnost srpske borbe, je li to tačno?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tačno je da su neki nudili informacije na osnovu njihovih uvjerenja, da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li ste to vi, pošto ste govorili kako ste ih obmanjivali, jeste li vi to njih nešto obmanjivali o ispravnosti srpske borbe?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodine Miloševiću, ja nikad nisam držao nastavu ni časove oficirima Ujedinjenih nacija u smislu da ih, na neki način, da ih nateram da vjeruju u ovo ili vjeruju u ono. Oni koji su donosili zaključke o svojim vjerovanjima, bazirane na svojim uverenjima, radili su to na svoju ruku, sami, svojom slobodnom voljom, bez nekog, bez ikakvog uticaja od mene. Vi sugerišete da sam ja imao daleko veću moć nego što jesam u stvari.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ja upravo tvrdim suprotno, pošto iz ovoga šta vi govorite proizilazi da vi sve znate i o ratu u Hrvatskoj i o politici Jugoslavije i Srbije i mojoj ulozi i ulozi Glavnog štaba i ulozi Generalštaba i svega ostalog. Vi o tome zapravo ne znate ništa, kao prevodilac iz te komande u kojoj ste radili kao oficir za vezu, pošto ste sve to izmislili. Ja suprotno tvrdim, gospodine Lazareviću, ne tvrdim to šta vi mislite da tvrdim, kako vi sve znate. Vi sve izmišljate, ne znate.

SUDIJA ROBINSON: Dozvolite da svedok iznese svoj komentar na to. Vi ste rekli da je to sve izmišljotina.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ponovo ću ponoviti, sve što sam rekao i sve što se nalazi u mojim izjavama je apsolutna istina.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Lazareviću, na strani 9 poslednjeg pasusa navodite kako vam je Mrkšić, dok je bio u Krajini, pričao svoje utiske sa vukovarskog ratišta i poverio se vama o svemu.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, ja to nisam tvrdio, gospodine Miloševiću. Ja sam tvrdio da sam bio prisutan kad je on govorio o tome.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A šta je on to tamo rekao da je radio, molim vas?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Njegovo ubjeđenje tada je bilo da je ostvario jednu vrlo važnu vojnu pobjedu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A je li, pošto se, kažete, hvalio, upotrebili ste taj izraz, je li se hvalio nečim nečasnim, je li se hvalio da je ubio nekog

civila, je li se hvalio da je naredio neki zločin, je li se hvalio nešto slično tome?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne. Hvalio se, kažem, u tome da je u napadu na bolnicu uspio da ostvari ono što je želio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li vas je zanimalo da ga pitate koliko se hrvatskih ekstremista, ustaša, pripadnika Zbora narodne garde i drugih, prilikom predaje Vukovara povuklo i presvuklo u medicinsko osoblje i zavilo se kao ranjenici, da bi prešli na teritoriju pod kontrolom hrvatske vojske? I šta se tamo desilo i da li ste ga pitali koliko su Srba do tada upravo u toj bolnici pobili ove ustaške grupe? Jeste li imali o tome neku informaciju?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodine Miloševiću, ja nisam bio u poziciji da postavljam pitanja generalu Mrkšiću, ja sam bio tu, radilo se o delu komande gde se sjedilo za stolom, večeralo se u to vrijeme, oficiri su razgovarali između sebe. Ja sam sjedio vrlo blizu i imao sam priliku da slušam. Prema tome, nisam uzimao aktivno učešće u diskusiji. Ja ne znam šta se sve događalo u Vukovaru.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi ne znate šta se događalo u Vukovaru, ali vi i o tome svedočite. A da li vam je poznato da je upravo Mile Mrkšić, da li ste i to čuli kad ste prisluškivali za stolom šta se razgovara, ne samo za Srbe ...

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Molim vas, gospodine Miloševiću, molim vas, nemojte prisluškivao, ja sam tamo bio u zvaničnom svojstvu, sjedio sam sa ostalim oficirima i imao večeru. Ja nisam prisluškivao, dovoljno se glasno razgovaralo o tome da ja nisam imao priliku, mislim ja imam neku tu viziju u glavi ja sjedim tamo i naperio sam se i sad kao slušam nešto što ja ne bih trebao da čujem. Gospodine, general Mrkšić je davao jasno i glasno izjavu o svojim osjećanjima vezanim za vukovarske događaje. Prema tome, ja nisam prisluškivao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro i konobar koji je posluživao večeru je isto u službenoj funkciji pošto radi na tom radnom mestu i servira, na primer, supu pa isto ima uši pa čuje.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Konobar je konobar, mi kažemo kelner, je li tako. Konobar je isto vojno lice kao što sam i ja bio vojno lice. Prema tome, samo su vojna lica i bila prisutna tu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, a da li vam je onda poznato iz svih tih događaja i priča da je upravo Mile Mrkšić, ne samo za Srbe, već i za Hrvate koji su ostali da žive na području Krajine, organizovao zdravstvenu zaštitu, slao redovne trupne lekare, inače oficire JNA, da se staraju o zdravlju tih lica bez obzira na njihovu nacionalnu pripadnost i tako dalje? Da li znate za te događaje i za tu brigu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, nisam upoznat s time.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi, međutim, govorite o tome u vašoj izjavi i ovdje ste usmeno govorili da su Srbi, Teritorijalna odbrana Krajine, policija Krajine, redom sve to oružano i neoružano, radili na tome da sve Hrvate proteraju sa područja Krajine, je li tako? Tako kažete.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Takav sam utisak stekao po dolasku u Krajinu, gospodine Miloševiću. Ja sam vrlo jasno to stavio u svojoj izjavi, da kad sam ja došao, bio je vrlo mali broj Hrvata još uvijek na tom delu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Samo da pogledam svoje beleške, jedan momenat. Recite mi, dakle, s obzirom da su sve trebali da proteraju, recite mi da li ste čuli za selo Bjeljevina koje se nalazi 10 kilometara od Topuskog?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Imena se ne sjećam stvarno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li znate da je 37 hrvatskih porodica ostalo da živi u tom selu i da su ceo rat proveli na svojim imanjima i da su pobjegli samo oni koji su palili srpske kuće?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja sam upoznat sa postojanjem jednog sela u blizini Topuskog, na samom izlasku iz Topuskog. Ja mislim da sam to čak i spomenuo u mojoj izjavi jednom prilikom, da su se tu nalazili Hrvati koji su na prozore stavili bele čaršafe po ulasku jedinica i da su nastavili da žive u tom dijelu. Ja mislim da sam to rekao već. Ja ne znam da li je to to selo o kojem vi govorite, ali jedno selo jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa, naravno, a možda i nije bilo to selo o kome ja govorim, jer je bilo mnogo takvih sela. A drugo, je li znate da su Hrvati živeli i u Kninu i u samom Kinu? Čak po jednom zaštićenom svedoku, veoma značajnom, kome neću da pominjem ime ovdje na otvorenoj sednici, koji ih je lično video i smatrao da su bili tretirani sasvim ravnopravno i u svakom pogledu normalno iako je svedočio protiv mene kao i vi i u samom

Kninu ... Ali dobro, ne znate za Bjeljevinu. A da li znate koliko je hrvatskih porodica ostalo da živi u selu Gređani?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Za Gređane sam upoznat, jer su iz misije, članovi evropske posmatračke misije vrlo često išli u taj dio. Ja vjerujem da je to jedno od sela duž doline Kupe.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li vam je poznata porodica Muža, Slavko i Kata iz Topuskog, pošto ste bili u Topuskom? Pitam vas za Topusko.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne mogu da se sjetim sada.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li vam je poznato da su vojnici Republike Srpske Krajine koji su pokušali da ih provociraju zbog činjenice da je njihov sin Ivica Muža, takozvani "Švabo", to mu je bio nadimak, palio srpske kuće, da su ti vojnici koji su roditelje tog palikuće srpskih kuća provocirali, odmah zatvoreni i upravo po naređenju tog istog Ajdinovića koga inače optužujete da je komandovao nekakvom jedinicom za obavljanje prljavih poslova i uhapšeni zbog samo uznemiravanja te hrvatske porodice zbog njihovog sina? Da li znate za taj događaj?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali tvrdite da je Ajdinović komandovao jedinicom za obavljanje prljavih poslova?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, tvrdim to.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li su vam poznata hrvatska sela Lukinići i Bunčići?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodine Miloševiću, vi spominjete neka sela koja vjerovatno postoje u toj oblasti. Ja nisam čovjek iz tog dijela. Ja sam proveo jedan deo svog života dole, ali nisam se bavio geografijom gdje su sela, koliko ih ima, niti sam ja vodio nekakve evidencije o stanovništvu da bih znao koliko koga ima gdje, kakav je prosek stanovništva po nacionalnoj osnovi. Nije bio moj dio posla.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, pa vaš deo posla je, vidi se po ovome šta govorite šta je bio, ali kao što vidite, navodim vam više sela sa područja na kome vi upravo maločas tvrdite da znate sve šta se događalo, a

izgleda da ne znate ništa šta se događalo, što nije u prilog ove lažne tužbe koja se ovde iznosi.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodine Miloševiću, vi uporno tvrdite da ja lažem, a da vi govorite istinu. Mislim, u ovom trenutku ja bih mogao da okrenem ćurak i da kažem da vi lažete, a da ja govorim istinu. Ja sam savršeno iskren i pošten kad vam kažem da o tim slučajevima nisam čuo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi, dakle, tvrdite da ovo šta vam kažem za Lukiniće, Bunčiče, za meštane tih sela koji su živeli za vreme rata mirno, za Bjeljevinu, za Gređane, da su to laži?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodine Miloševiću, ja tvrdim da niko od Hrvata nije živio mirno u tom periodu u Republici Srpskoj Krajini.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U Republici Srpskoj Krajini, gospodine Lazareviću, niko nije živio mirno za vreme rata. Pretpostavljam da bar to nećete osporiti?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne osporavam. Tačno je da niko u to vrijeme nije živio mirno, pogotovo Hrvati.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A što se tiče istine, moja je jedina ovde prednost upravo što govorim istinu.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Isto tako i ja govorim istinu, gospodine, ali ostavićemo Sudu da odluči ko od nas dvojice govori istinu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ovo šta ja govorim zna mnogo ljudi.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Isto tako ono što ja govorim zna mnogo ljudi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Lazareviću, kad kažem "mnogo", mislim na milione ljudi. Na strani 12, u pasusu 5, vi navodite kako se posle demilitarizacije nije ništa promenilo i kako su KOS i DB ostali prisutni u policiji Republike Srpske Krajine, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ono što ja tvrdim u svojoj izjavi je da je vojska preko noći postala milicija.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali ja sam razumeo da vi tvrdite da je KOS iz Vojske Jugoslavije, Državna bezbednost iz Srbije, da su oni nastavili rad i organizovanje rada u Republici Srpskoj Krajini?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi to tvrdite?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li vam je poznato da je vojska Republike Srpske Krajine imala svoju obaveštajnu i kontraobaveštajnu službu, čak i pre demilitarizacije?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Naravno, svaka republika je imala.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li je vama poznato da je na nivou upravo Republike Srpske Krajine funkcionisala i njena sopstvena Služba državne bezbednosti?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, ali je direktno bila odgovorna Državnoj bezbednosti Jugoslavije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Na osnovu čega odgovorna? Kako odgovorna?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Podnosili su im izvještaj, tražili savjete.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Jeste li videli neki takav izvještaj?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Nisam vidio izvještaj, ali, ponovo, imao sam prilike da razgovaram sa ljudima koji su učestvovali u Državnoj bezbednosti RSK i direktno bili u vezi sa gospodinom Stanišićem ili Simatovićem ili već koji su sve bili tamo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Otkud vi to znate? Jeste li bili nekad na nekom sastanku sa njim? Jeste li videli nekad Jovicu Stanišića, ikad u životu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Jesam, u Kninu sam ga vidio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I s kim se sastao tamo? Jeste li vi videli sa kim se sastao tamo? Jeste li vi bili prisutni?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Bili su prisutni gospodin Babić, gospodin Martić, masa ljudi. Ja sam prisustvovao večeri, nisam prisustvovao zvaničnim razgovorima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa šta ako je došao u posetu i bio na večeri? Šta vi o tome svedočite?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Pitanje je postavljeno da li je ikad bio, ja sam odgovorio da jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne, ne. Mislim šta svedočite ako je, ja vas pitam jeste li ikad prisustvovali nekom sastanku između njih i na osnovu čega možete da tvrdite kako su podnosili izveštaje i tako dalje?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tvrdim po osnovu toga što sam bio u kancelariji gospodina Toše Pajića više puta kad je razgovarao direktno sa gospodinom Stanišićem.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je li mu to podnosio izveštaj kad je s njim razgovarao?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači vi ste prisutni bili telefonskom razgovoru Pajića?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: I ne samo ja i druge osobe.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Ali Pajić, Surla, Karan i tako dalje, su načelnici krajinskog DB-a i KOS-a Vojske Republike Srpske, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Vojske Jugoslavije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne, ne, KOS-a republike. Oni su sa tog područja i Pajić i Surla i Karan, zar ne?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Pretpostavljam da su rođeni dole, ali su još uvijek oficiri Jugoslovenske narodne armije, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Jugoslovenska narodna armija je, gospodine Lazareviću, prestala da postoji kad je formirana SRJ i formirana je Vojska Jugoslavije koju su činili državljani Jugoslavije, građani Srbije i Crne Gore. Pretpostavljam da ste toliko obavešteni, pošto ste dosta obavešteni o onim stvarima o kojima zapravo ništa ne znate, pretpostavljam da ste

obavešteni i o stvarima o kojima biste mogli da znate. O kakvom prisustvu tajnih službi Srbije na području Krajine vi govorite, molim vas?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Govorim o prisustvu jedinica MUP-a Srbije. O kojim tajnim službama vi govorite?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li vi, u stvari, želite da kažete da su službe Srbije i Krajine saradivale?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: O, da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Šta ima čudno u toj saradnji? Pa šta ako su saradivali? Pa je li vam poznato, pošto se vi bavite tim poslom, da, na primer, službe Amerike (United States of America) i Rusije (Russia) saraduju ili službe raznih država saraduju ili Jugoslavije i Amerike i tako dalje? Šta ima ako saraduju i ako imaju neku međusobnu saradnju?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Zavisi koliko je ta saradnja, do kog nivoa je ta saradnja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A u pitanju je nivo, znači?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A vi pretpostavljate da vi znate i kakvog je nivoa saradnja?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja ne pretpostavljam, ja znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I kakve je sadržine saradnja?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne u potpunosti, naravno, pa delimično ono što ja znam, ja uporno govorim o onome što ja znam. Znam da je gospodin Tošo Pajić razgovarao sa Stanišićem, znam da je gospodin Tošo Pajić po povratku u Beograd nastavio da radi u DB-u.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Lazareviću, posle ovih događaja koje ste opisivali na kraju današnjeg glavnog ispitivanja, znate li da je u Srbiji bilo milion izbeglica? Od tih milion izbeglica, znate koliko se hiljada i hiljada tih izbeglica zaposlilo? Onaj ko je bio policajac, zaposlio se u policiji, onaj ko je bio lekar, zaposlio se u nekoj zdravstvenoj ustanovi, u bolnici, onaj ko je bio profesor, zaposlio se u nekoj školi, zavisno od toga koliko je bilo mesta. I šta je ako se jedan policajac koji je takođe izbeglica

posle događaja koje ste opisali zaposlio u profesiji koju jedino zna da radi, u kojoj je radio?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodine Miloševiću, vi zaboravljate očito da u to vrijeme onaj ko je došao kao izbjeglica na teritoriju Jugoslavije nije imao pravo na ličnu kartu, nije mogao da se zaposli zato što je smatran strancem, a nisu mogli da upišu djecu u školu zbog toga što nisu imali zvaničan status u našoj zemlji. Prema tome, nemojte mi, molim vas, govoriti o tome koja su prava imali, koja nisu. Vi vrlo dobro znate da su im bila uskraćena sva prava koja su tada imali jugoslovenski građani.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Lazareviću, da li vi znate da su mnogi ljudi koji su bili prognani, to je bilo raspoloženje tako u Srbiji od početka devedesetih, čak u mnogo čemu imali prednost u odnosu na građane Srbije - da se zbrinu, zaposle i tako dalje. Meni lično je Sadako Ogata (Sadako Ogata) rekla da nigde briga o izbjeglicama nije tako dobra kao u Srbiji tih godina kad se sve to događalo.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Devedesetih.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I vi govorite da, da devedesetih godina i vi govorite kako su ti ljudi bili obespravljani u Srbiji na osnovu nekog incidenta koji ste ovde opisali i koji je sumnjiv, rekao bih.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja govorim o periodu, gospodine Miloševiću, koji pokriva 1995., 1996., 1997., 1998. i 1999. godinu, a to je moje prisustvo u Beogradu. Prema tome, lična iskustva koja sam ja doživio u Beogradu tada razgovarajući sa tim ljudima u Moše Pijade broj 2, gore na četvrtom spratu gdje je bila Vlada u izbjeglištvu Republike Srpske Krajine. Većina tih ljudi, ogromna većina tih ljudi nije imala apsolutno nikakva prava. Vi to vrlo dobro znate. Nisu mogli da registruju svoja vozila sa kojima su došli, godinama to nisu mogli. Nisu mogli da dobiju lične karte, jer lična karta označava njihovo državljanstvo, da imaju jugoslovensko državljanstvo. Ne, nisu ih dobili. Ne možete da pobijete činjenicu da su ti isti ljudi bili hapšeni 1995. godine i odvođeni nazad na ratišta i u Bosnu i u Hrvatsku. Sve vi to vrlo dobro znate. I isto tako treba napomenuti Sudu da su pojedini ti ljudi tužili Vladu Jugoslavije povodom toga, jer vi ste, u stvari, izbjeglice terali nazad na front.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Lazareviću, to uopšte nije tačno. Verovatno je raznih ekscesa bilo, verovatno i među stotinama

hiljada ljudi mora da se nađe ekscesa i verovatno je bilo i raznih i teških nepravdi prema pojedincima, ali da je to bila državna politika, to je potpuno neistina.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Na žalost, istina je, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To je moglo da bude samo, to su bili samo pojedinačni slučajevi. Ali odgovorite mi, molim vas, pošto kažete da su, evo, službe znači saraduju, jeste li vi prisustvovali nekom sastanku, eto, na primer, Surle i Vasiljevića?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A niste prisustvovali ni Stanišića i Pajića?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I niste prisustvovali ni jednom sastanku nikakvih tih ljudi koji treba da saraduju, pretpostavlja se da saraduju, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Sa nekima jesam, sa nekima nisam. Ove koje ste naveli nisam nikad ni video, nisam ni gospodina Vasiljevića, ne znam ni ko je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, Stanišića i Pajića ste mogli da prepoznate, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Pajića sam viđao svakodnevno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A niste bili ni na jednom njihovom, niste videli ni jedan njihov sastanak?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Nije bilo potrebe. Radi se o policiji, ja sam bio vojno lice.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A dobro, kažite mi, a da li su i kada su ovakvi sastanci uopšte održavani?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Vjerovatno u toku posjeta gospodina Stanišića.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa čekajte, kad kažete “verovatno”, da li vi to, znači, pretpostavljate ili zasnivate svoje tvrdnje na nekoj činjenici?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Činjenica je da su gospodin Božović i gospodin Simatović, da su imali redovne sastanke u 21. korpusu i ja čisto sumnjam da su oni te sastanke održavali svojevoljno, bez odobravanja njihovog šefa.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Lazareviću, vi govorite o vremenu saradnje Republike Srpske Krajine, Autonomne pokrajine Zapadna Bosna Fikreta Abdića i Republike Srpske, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: O tom vremenu govorite?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Govorim o velikom prisustvu jedinica policije Republike Srbije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate da je ovde upravo jedan isto tako zaštićeni svedok i učesnik govorio da se tu radilo isključivo o dobrovoljcima i plaćenicima? O dobrovoljcima, dakle i plaćenicima koji su pomagali kao instruktori armiji Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna, koja je bila u miru i saradnji i sa Republikom Srpskom Krajinom i sa Republikom Srpskom? Je li vama to poznato i na čijem čelu je bio Fikret Abdić, je li vama to poznato?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Meni je to poznato, ali malo drugačije nego što vi predstavljate, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro, vama je poznato drugačije. Vi ste, na primer, juče je ovde kao dokazni predmet prikazan isečak kasete o vojnoj paradi u Slunju. Je li tačno da je ta vojna parada prenošena na televiziji?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tačno je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je li tačno da to nije bio nikakav tajni događaj?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A je li tačno da kad se takve svečanosti, Vidovdan je veliki praznik, održavaju onda se pozivaju gosti? Je li tačno?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I šta onda ima čudno, molim vas, kad vi ovde kao dokazni predmet iznosite da su tamo gosti iz Srbije, pa su tu oficiri policije Srbije, pa su gosti iz Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna, takođe oficiri Abdićeve vojske, Muslimani, pa takođe oficiri iz Republike Srpske?

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, nije na svedoku da daje komentare o tom svedočenju. On ne može da kaže da li je čudno ili nije što je Tužilaštvo dostavilo te dokazne predmete. To nije adekvatno pitanje za svedoka.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Dobro, adekvatno je pitanje, gospodine Robinson, da li je to bio javni događaj. I to je bio javni događaj, svedok je to potvrdio. Da li je Vidovdan veliki praznik? Jeste. Da li se za praznike pozivaju gosti? Pozivaju se. Da li su pozvani i gosti iz Srbije i gosti iz Republike Srpske i gosti iz Autonomne Pokrajine Zapadne Bosne, eto, Muslimani? Jesu. A da li je čudno, to ne moram da ga pitam, jer je to jedan sasvim redovni događaj i ne vidim mu značenje za ove svrhe u koje je ovde upotrebljen. A ovo što sam rekao je, kao što i vi dobro znate, tačno, gospodine Lazareviću.

SUDIJA ROBINSON: Nastavite sa unakrsnim ispitivanjem.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Na strani 13 u drugom pasusu tvrdite da sam ja imao svoje izaslanike u Republici Srpskoj Krajini koji su se starali da sve moje želje budu ispunjene. Recite mi, molim vas, ko su bili ti moji izaslanici u Republici Srpskoj Krajini? Imenujte ih.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ljudi koji su često dolazili iz Beograda, ljudi koji su bili prisutni na terenu. Svako ko je bio u Republici Srpskoj Krajini, gospodine Miloševiću, bio je odgovoran vama.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To vi mislite?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: O, da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li mislite da ljudi koji su dolazili u Republiku Srpsku Krajinu, evo, po svojoj želji da pomognu, da daju neki prilog, da pomognu ili u borbi, ili u privredi ili u bilo čemu, da su svi bili odgovorni nekom centru u Beogradu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Naravno da ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li mislite da je nešto loše u tome? Kako mislite da bi taj narod opstao da nije bilo pomoći iz Srbije? Da li mislite da je nešto loše u tome što je Srbija pomagala taj narod da opstane tamo?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Apsolutno ne smatram ništa lošim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Šta bi oni jeli da nisu dobijali hranu iz Srbije?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, čime bi pucali? Bolje da pitate čime bi pucali.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A kad već pitate čime bi pucali, da li vi znate, gospodine Lazareviću, pošto se, kao što vidim, bavite vojnim stvarima, da je i u onoj doktrini bivše SFRJ, a i u faktičkom rasporedu, ogromna količina naoružanja bila i na teritoriji Hrvatske i na teritoriji Bosne i Hercegovine, a naročito na teritoriji Bosne i Hercegovine koja je bila centralna republika i posle rezolucije Informbiroa 1948. godine, uglavnom je vojna industrija povučena sa obodnih područja prema istočno-evropskim zemljama i koncentrisana u Bosnu i te delove, vojna industrija, vojna skladišta i tako dalje, mnogo veća nego u Srbiji? Da li vam je poznato to?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: U malim skladištima Teritorijalne odbrane da, s time sam upoznat. U nekim velikim skladištima, ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Sećate li se koliko se dugo džipom kroz skladište u Kninu vozio onaj hrvatski general posle pada Knina, što su oni prikazali na televiziji i koliko je moralo biti to vojno skladište?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Nemam pojma stvarno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Nemate pojma?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa ja to i tvrdim. Nemate pojma. Molim vas, recite mi na osnovu čega tvrdite, juče ste objašnjavali, juče ste ovde objašnjavali da ste vi bili tamo negde u blizini Knina kad je izvedena ona takozvana "balvan revolucija", da ste videli 80 posto ljudi koji nisu bili sa tog područja i tako dalje, opisali ste ovde vrlo, ovako, pitoreskno kako je to izgledalo. To ste juče ispričali. Je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne razumem u čemu je pitanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Jeste li vi to juče ispričali da ste lično...

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne znam da li sam koristio reči koje vi govorite i da li sam ja govorio pitoreskno ili nisam, to ne znam. Znam da sam govorio o jednom incidentu, znam da sam govorio o tome da sam ja lično išao, više iz radoznalosti nego bilo šta drugo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, vi ste objašnjavali da ste to videli lično, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Sad ću da vam pročitam šta piše na strani 13 vaše izjave, pošto vi opet ne govorite istinu. Evo, pogledajte stranu 13, vi uopšte tamo niste ni bili, a juče ste prilično vremena potrošili da to objašnjavate. Na strani 13, drugi pasus, od treće rečenice, mogu da kažem ima ovo prvo već što sam pitao, "Milošević je imao izaslanike u Kninu koji su se starali za to da sve njegove želje budu ispunjene. Njegovi predstavnici su gotovo bez izuzetka bili agenti SDB-a. Oni su se od početka nalazili u Krajini i navodno spontana pobuna protiv hrvatskih vlasti 1990. organizovana je iz Beograda". Eto, to vi kažete. I onda kažete: "Zimonja mi je u jednom trenutku rekao da su se, kada su avgustu 1990. godine oko Knina podignute barikade sa balvanima, na njima su se uglavnom nalazili pripadnici paravojnih jedinica poslatih iz Srbije. Mnogi od tih ljudi bili su zapravo iz Beograda, a prema Zimonjinim rečima, dobijali su 1.000 nemačkih maraka da blokiraju puteve. To je bio prvi korak ka stvaranju Srpske Autonomne Oblasti oko Knina i mada je to u beogradskoj štampi predstavljeno kao spontana akcija lokalnih Srba koji su se branili, u stvarnosti je to isplanirao i inicirao Beograd. SDB, Služba državne bezbjednosti je daleko prednjačio nad lokalnim stanovništvom u omogućavanju tih stvari. Njihovi agenti su stvarali incidente, a onda je štampa koristila te incidente da uzbuni civilno stanovništvo i stvori klimu straha koja je bila neophodna da bi došlo do rata". Dakle, iz ovoga se vidi da vi to šta tvrdite, tvrdite da vam je rekao Zimonja, a ne da ste bili tamo, jer biste to u izjavi napisali. A drugo da vas pitam, gospodine Lazareviću, kakve su to uopšte paravojne formacije postojale u Srbiji 1990. godine? Pa 1990. godine apsolutno u Srbiji nikome nije padalo na pamet da može da dođe do bilo kakvih sukoba. Kakve paravojne formacije 1990. godine? Da li vi znate za bilo koju paravojnu formaciju iz Srbije koja je postojala 1990. godine?

SUDIJA ROBINSON: Pre nego što svedok odgovori, izvinite, nakon što svedok odgovori moramo da napravimo pauzu. Izvolite, gospodine Lazareviću.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Formiranje paravojnih formacija u Srbiji kada je počelo i ko ih je izvodio i ko ih je formirao, ja ne znam, nisam živio u Srbiji tada. Činjenica je da je na terenu vrlo rano, na terenu Kninske Krajine su se pojavili Bijeli orlovi, takozvani Bijeli orlovi, Šešeljevi neki dobrovoljci, Draganovi neki dobrovoljci. Bilo je više uniformi. Čak postoji anegdota "ako pitate srpskog stražara kada treba da otvori vatru, on kaže - onda ako vidim dva lica u istoj uniformi. Više od dva lica u istoj uniformi, tada pucam".

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Lazareviću, nije ...

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja sam vam postavio ozbiljno pitanje.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja sam vam ozbiljno odgovorio. Nisam bio u Srbiji u to vrijeme da bih znao šta se i kako se formiralo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa znate li da govorite pred licem celokupne javnosti tamo, vi tvrdite da je ta "balvan revolucija" u avgustu 1990. godine organizovana od strane paravojnih formacija iz Srbije?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja sam tvrdio da je organizovana od strane Službe državne bezbjednosti, ne da su ih formirale paravojne formacije, ali sam govorio da su osobe koje su bile na tim barikadama vjerovatno bili pripadnici paravojnih formacija iz Srbije.

SUDIJA ROBINSON: Sada ćemo da napravimo pauzu. Moramo da napravimo pauzu u ovom trenutku. Podsećam svedoka da ne razgovara o svom iskazu ni sa kim za vreme pauze. Pauza od 20 minuta.

(pauza)

SUDIJA ROBINSON: Pre nego što nastavite, gospodine Miloševiću i gospodine Lazareviću, imam specijalan zahtev prevodilaca koji su zamolili da obratite pažnju na pauze između pitanja i odgovora. Oni su imali puno poteškoća u praćenju, zbog brzine kojom obojica govorite. Vi govorite isti

jezik i u interesu zdravlja naših prevodilaca i njihovih ljudskih prava, molim vas da se potrudite da vodite računa o pauzi između pitanja i odgovora.

SVEDOK LAZAREVIĆ: Ja obećavam da ću od sada biti jako pažljiv.

SUDIJA ROBINSON: Izvolite, gospodine Miloševiću, nastavite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da zaključimo sa ovim pitanjem. Dakle, vi tvrdite da svi oni događaji 1990. godine, 1989. godine i ta nacionalistička histerija u Hrvatskoj i progoni Srba, pritisci, izbacivanje iz Ustava, nasilje, ništa to nije uznemirilo Srbe nego su došli ovi iz SDB-a Srbije i organizovali njima "balvan revoluciju". Je li to vaša tvrdnja?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, ja nisam tvrdio prvi dio vaše izjave, ja nisam nikad to spomenuo. Drugi dio vaše izjave je tačan, jeste bilo organizovano od strane SDB-a ili, da to kažem malo jednostavnije, orkestrirano u Beogradu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A kako objašnjavate to da ste juče ovde prilično dugo opisivali šta ste videli, a u izjavi kažete da ste to čuli od Zimonje, da su neki ljudi iz SDB-a tamo bili?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: U originalnoj izjavi sam rekao isto, da sam lično vidio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači, ovo ovde nije vaša prava izjava nego je neoriginalna izjava, ova koju sam ja dobio?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja ne znam šta ste vi dobili, ja znam šta sam ja izjavio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Da idemo onda dalje, pošto smo to pitanje dovoljno razjasnili. Na strani 13 u pasusima, tri, četiri, pet vi opisujete kako sam ja držao JNA pod kontrolom i to posredstvom KOS-a. Je li tako, gospodine Lazareviću?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: O kom paragrafu govorite, gospodine Miloševiću?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Sad ću da vam kažem odmah, 13. strana, imate u trećem, četvrtom i petom pasusu.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, pročitajte jedan odlomak da bismo znali tačno o čemu govorite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Pa evo, pročitacu, gospodine Robinson, to je treći pasus na strani.

SUDIJA ROBINSON: Ne, samo jednu rečenicu da možemo da nađemo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: "Miloševićev odnos sa JNA bio je drugačiji nego sa SDB-om. Na izvestan način, bilo je jasno da tu ima određene napetosti, ali je armija ipak sarađivala sa njim, a takođe izvršavala njegove želje".

SUDIJA ROBINSON: Hvala, hvala.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa se završava pasus, sad to želim da pročitam glasno, "oni koji se nisu slagali sa njim bili su izopšteni, a na njihovo mjesto su dovedeni ambiciozni mladi oficiri kao što su Mile Novaković, Mile Mrkšić, Ratko Mladić, koji su u vezivanju za Miloševića videli način da brzo napreduju" i tako dalje. Gospodine Lazareviću, da li vam je poznato na kojoj sam ja funkciji tada bio, u ovo vreme koje opisujete?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ako se dobro sjećam, bili ste predsjednik Srbije tada.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Jeste. Pa da li znate da u nekadašnjoj Jugoslaviji predsednici republika baš nisu imali nikakvu nadležnost nad vojskom?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodine Miloševiću, vi ste tada upravljali vojskom. I to vrlo dobro znate.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To vi tvrdite da bi, kako bih rekao, podržali ovu lažnu optužnicu. Ali, gospodine Lazareviću, pa da li vi znate da ja čak ni jednog od tih ljudi nisam ni poznao? Ja sam tada poznao vojnog šefa, generala Veljka Kadrijevića, poznao sam načelnika Generalštaba Blagoja Adžića. To je bilo sve šta sam ja tada znao o vojsci, mislim o ljudima, po nekoga sa tih prijema i proslava. Otkud vam uopšte ovakva ideja? Jeste li to pročitali u ovoj optužnici pa onda vi to interpretirate ili vi imate neko saznanje o tome?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja nisam čitao vašu optužnicu, niti imam nameru da je čitam. Ja sam ovde prisutan danas na Sudu da iznesem one činjenice koje ja poznajem. A činjenica je, gospodine Miloševiću, da sam čak i ja, moram da priznam otvoreno pred Sudom, jasno i glasno, bio oduševljen vama 1989. i 1990. godine, divio vam se. Na žalost, stvari su se od tada promijenile.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kakve to veze ima?

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Lazareviću, samo odgovorite na konkretno pitanje koje vam je postavio gospodin Milošević, a to je pitanje bilo ...

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja se izvinjavam, ja više i ne znam koje je bilo pitanje.

SUDIJA ROBINSON: Gospodin Milošević je rekao da u to vreme nije poznavao ni jednog od tih ljudi.

SVEDOK LAZAREVIĆ: To on tvrdi, ja mislim da jeste.

SUDIJA ROBINSON: Vi mislite da jeste?

SVEDOK LAZAREVIĆ: Da, ja vjerujem da jeste.

SUDIJA ROBINSON: Hvala.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Od ljudi koje vi navodite, zaista nikog nisam poznavao, od ovih koje vi navodite. Ali vi kažete dalje da sam dobio podršku KOS-a, da je to olakšalo moju kontrolu nad vojskom iz dva razloga: "Prvi je bio taj što je KOS bio zadužen za davanje preporuka o razmještanju i unapređenju oficira, nije bilo moguće da jedan oficir napreduje ako je KOS bio protiv njega. Na taj način Milošević je mogao da kontroliše imenovanje i postavlja na komandne dužnosti, tako što je KOS upoznao sa svojim željama". Bar mi recite, otkrijte mi ko je tada bio šef KOS-a, molim vas, da znam koga sam to upoznao sa svojim željama?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja se ne sjećam stvarno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne sećam se ni ja, pa ne znam kako da ustanovimo.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Pa onda smo u istoj situaciji, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Nismo u istoj, gospodine Lazareviću, jer vi tvrdite da nešto znate, a onda se ne sećate. Čak tvrdite da sam kontrolu ostvarivao zbog toga što su porodice vojnih lica živеле u Srbiji. Zamislite to. Vi hoćete da kažete da sam ja pretnjama porodicama vojnih lica i ucenama držao JNA pod kontrolom?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ono što sam ja rekao je da su oficiri koji su bili u Krajini imali porodice u Srbiji. Njihove porodice jesu bile u Srbiji u to vrijeme, porodice nisu bile sa njima u Republici Srpskoj Krajini.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa šta onda? Pa šta ako porodice nisu bile, pa šta ima, kakve to veze ima sa mojom navodnom kontrolom oficira? Recite mi bar jedno jedino vojno lice koje je, iz tih razloga što mu je porodica bila u Srbiji, radilo nešto šta sam ja, na primer, hteo. Jedno jedino za koga vi znate da sam mu ja to rekao da uradi, jer, eto, njegova porodica je u Srbiji pa nešto mora da me posluša.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja nisam to nikad ni izjavio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Niste to nikad ni izjavili?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, gospodine Miloševiću. Ono što jesam izjavio je da ste imali izvanredan uticaj na vojsku.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne mogu da vam nađem ove porodice, na žalost, ali ću, pošto sutra imam još sat i 50 minuta, koliko razumem, ili sat i 30 minuta, videćemo kakav će nam račun ispostaviti gospodin Robinson, da ne gubim sada vreme. Da se vratimo samo na ono pitanje za koje sam vam već izneo više primera pa vam više primera neću navoditi, ali recite mi, na strani 18 u šestom pasusu vi tvrdite kako je u Republici Srpskoj Krajini postojala stalna politika proterivanja Hrvata i to po naređenjima iz Beograda. To ste rekli, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi to verujete da su imali politiku proterivanja Hrvata?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Događaji sa terena to potvrđuju, da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Recite mi nešto o tim naređenjima: ko je to donosio ta naređenja da se proteruju Hrvati iz Republike Srpske Krajine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Vi, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da, shvatam. Ja. Pa dajte mi, molim vas, bar neki nagoveštaj kako ste vi to saznali za ta naređenja, kad ona nikad nisu postojala. Otkud vama uopšte ideja o takvim naređenjima? Je li vam rekao neko da je dobio od mene neko naređenje da istera Hrvate iz Republike Srpske Krajine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodine Miloševiću, vi ste kreator politike u Republici Srpskoj Krajini i vi ste vukli konce događaja koji su se tamo događali.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Lazareviću, osim što to tvrdi strana preko puta, da li vi za to imate i jedan argument? Znete li da mi pokažete i jedan dokument? Da vas pitam, evo, sasvim konkretno: kako to, ako je to bila moja politika, za sve vreme 10 godina jugoslovenske krize jedino je Srbija zadržala svoju nacionalnu strukturu i za vreme rata u Hrvatskoj nisu proterivani Hrvati i za vreme rata u Bosni nisu proterivani Muslimani? Dakle kako to da tih 10 godina vođenja politike etničkog čišćenja koje su ovi ovde izmislili da stave na moj račun u nekim krajevima van Srbije dok sam ja bio predsednik Srbije, u Srbiji ništa od toga ništa nije bilo? Kako to objašnjavate?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodine Miloševiću, ja nisam ovdje došao danas da vršim političke analize tih događaja. Ono što ja znam kao činjenično stanje je da iza toga svega stojite vi. Da li vi to želite da prihvatite ili ne, ponovo nije moj problem, stvarno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ali ja vas pitam sasvim konkretno. Vi kažete da je naređenje došlo iz Beograda. Kad sam vas pitao koja naređenja iz Beograda, vi kažete moja. Dajte mi bar neki elementarni dokaz potvrde postojanja bilo kakvog takvog naređenja da se isteraju Hrvati sa teritorije Republike Srpske Krajine. A naveo sam vam nekoliko primera sela u vašem

rejonu, u kome vi tvrdite da ste sve znali, gde su Hrvati mirno živeli sve vreme rata. I kako sad vi to možete da objasnite? Ja vam govorim o materijalnim činjenicama, vi govorite ovde o nekakvim tvrdnjama verbalnim.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Koje to vi materijalne činjenice posedujete, gospodine Miloševiću? Vi niste bili tamo, ja jesam. Činjenica je da, dok sam bio tamo, ponoviću još jedanput, da ste vi dirigovali politikom tamo. Iz razgovora sa visokim oficirima, iz razgovorima sa službenicima Državne bezbednosti, iz razgovora sa ljudima koji su dolazili sa teritorije Srbije, iz razgovora na brifinzima u Beogradu pre nego što bi išli na međunarodne razgovore, kraj svakih od tih diskusija je bio Slobodan Milošević.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Lazareviću, doći ćemo i na te vaše tobožnje brifinge, pa ćemo i tu stvar da razjasnimo, nema nikakvih problema, nego mi na ovo pitanje niste odgovorili. Kakve ste vi to razgovore vodili, jeste vi razgovarali sa nekim, evo sad ste nabrojali visoke oficire JNA, visoke predstavnike Državne bezbednosti? Je li vam iko od njih rekao da je sa mnom lično razgovarao i dobio bilo kakvo slično tako naređenje? Je li vam iko od njih to ikada rekao?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Direktno ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Nije vam rekao?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Direktno ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A kako vam je rekao? Indirektno vam je rekao?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, "Beograd zahteva, traži ovo ili Beograd želi ono".

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Beograd želi da se izbace Hrvati iz svojih kuća, je li tako, to vam je neko rekao?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: "Beograd" je bio sinonim za vas, gospodine Miloševiću. Beograd je značilo "vi".

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A za mene sinonim bio "Beograd"?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Prilično veliki sinonim i brojna za mene. Dobro. A kako su ta naređenja, ako ih je, eto, neki Beograd ispostavljao, pa ste vi to slušali u tim vašim razgovorima, kako su to ona saopštavana, kako ste vi za njih saznali, kako su saopštavana ta naređenja i sprovedena? Dajte mi navedite jedan primer.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja mislim da sam ga naveo u jučerašnjem izjašnjenju Sudu o izmještanju 75 hrvatskih civila sa teritorija RSK u Hrvatsku u bolnicu Karlovac koji se više nisu vratili natrag.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Zaboga, gospodine Lazareviću, vi ste juče opisali primer 75 staraca i starica za koje ste rekli, ako se ja dobro sećam, da niko nije bio mlađi od 70 godina i da su ih posredstvom Međunarodnog crvenog krsta (ICRC, International Committee of the Red Cross) i UN-a prebacili u bolnicu radi njihovog dobra. Vi ste čak i takvu jednu stvar pretvorili maltene u deportaciju. Je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: To i jeste bila deportacija, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Lazareviću, a da li vi znate da za svako pomeranje stanovništva u kome je posredovao Međunarodni crveni krst ili UN, da je morala da postoji izjava ljudi koji žele da idu u neko mesto, da oni žele da u to mesto idu, da ih nije mogao niko na to prisiliti i da ta dokumentacija postoji u Crvenom krstu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, gospodine Miloševiću, ali ta dokumentacija pokazuje da su ti ljudi voljno prešli u bolnicu na pregled, misleći da će sledeći dan da se vrate svojim kućama. Međutim, nisu se vratili svojim kućama.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je li im neko zabranio da se vrate?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ko im je zabranio da se vrate?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Mi u Republici Srpskoj Krajini.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Čekajte, to kad vi kažete "mi u Republici Srpskoj Krajini", na koga mislite? Ko je mogao da im zabrani da se vrate? Vi kažete da su posredstvom Ujedinjenih nacija i Međunarodnog crvenog krsta odvedeni na oporavak u bolnicu i da im je posle zabranjeno da se vrate. Ovo

prvo se verovatno dogodilo i to je bio očigledno jedan humani gest prema ljudima koji su svi bili stariji od 70 godina. A da li se neko vratio ili je želeo da se vrati, ili se vratio kasnije, ili se uopšte nije vratio ili umro u toj bolnici, ili otišao negde dalje kod neke porodice, kako vi to možete znati?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Zato što sam bio prisutan tamo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Bili ste prisutni kad im je zabranjeno da se vrate, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Bio sam prisutan kada su putem Ujedinjenih nacija podnošeni zahtevi o njihovom povratku i način na koji smo mi izbjegavali te povratke.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kako ste izbjegavali te povratke?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Pa kreirali bismo incidente tu negdje, na graničnom prelazu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Incident pa ste zbog incidenta rekli da ne date da se oni vrate, je li?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, nego da je nemoguće da se vrate u ovom trenutku zbog situacije na terenu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Žao mi je, gospodine Lazareviću ...

SUDIJA ROBINSON: Usporite, molim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Žao mi je što vi čak i jednu očigledno humanitarnu akciju proglašavate za deportaciju, ali verovatno je to, verovatno je to i bila namera. Vi ste na jednom mestu ovde rekli, ako budem mogao da ga nađem, sećam se toga iz vaše izjave, da, kažete vi na devetoj strani od 38, "činili smo sve kako bismo ih onemogućili da otkriju istinu i uvijek, u više navrata smo im dostavljali dezinformacije. Bilo nam je neverovatno koliko su često vjerovali u ono što smo mi govorili, ali", ovo je poenta koju hoću da vam pročitam, "ako stalno ponavljate iste laži izgleda kao da svi na kraju zaključe da to mora da je istina". Je li to, gospodine Lazareviću, metod koji ste prepoznali u ovoj instituciji i sa ovom lažnom tužbom koja se ovde vodi, ako stalno ponavljate iste laži onda ćete na kraju ubediti nekoga da je to istina?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodine Miloševiću ...

SUDIJA ROBINSON: Nemojte da odgovorite na to pitanje. Molim vas, postavite sledeće pitanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi tvrdite dalje u istom pasusu da je u sastavu 21. korpusa, nije ni važno u kom pasusu, to ste govorili juče na živo ovde, postojala je jedinica, kako vi kažete, koja je imala za zadatak prijave poslove i kojom je komandovao Ajdinović. I ona je imala nekakav zvaničan naziv "jedinica za anti teroristička dejstva pri 21. korpusu". Je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Odgovorite mi koliko je ta jedinica brojala ljudi?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Po mom sjećanju 40 do 45 ljudi, ne više.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: 40 do 45 ljudi?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Otprilike.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A u koje vreme je Ajdinović komandovao tom jedinicom?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Početkom 1992. godine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Početkom 1992. godine. A da li znate da je u to vreme bio u Rijeci i iz nje izašao zajedno sa 13. korpusom? Da li je to vama poznato?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ko da je izašao?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ajdinović.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, nije mi poznato.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali tvrdite da je on komandovao jedinicom. Šta je on po činu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Pukovnik.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pukovnik. I pukovnik komanduje jedinicom jačine voda, je li, 45 ljudi?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Zaboravljate, Miloševiću, da je to jedinica za specijalne namene.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne zaboravljam ništa, ali vodovima za specijalne namene ne komanduju pukovnici, koliko je meni poznato, ali vi ste vojni stručnjak pa verovatno znate bolje. Dakle ne znate da je u to vreme Ajdinović bio i izašao iz Rijeke, zajedno sa 13. korpusom. A recite mi gde, u kojim objektima i prostorijama su pripadnici te jedinice bili smešteni?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Poslednje čega se ja sjećam je da su bili smešteni u jednoj zgradi na delu puta između Vojnića i Vrgin Mosta u zasebnoj kući. Imali su svoje obezbeđenje i tu su bili.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A dobro, da li možete da mi navedete ime bar jednog pojedinca pripadnika te jedinice?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Vođa te jedinice, gospodin, nadimak mu je bio "Paraga".

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A kako mu je ime?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Siniša Martić, ako se dobro sjećam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Čekajte, je li on komandovao tom jedinicom ili je Ajdinović komandovao jedinicom? Vi kažete vođa te jedinice, ne znam šta to znači u vojnom smislu. Vođa znači komandant te jedinice i komandir te jedinice.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, ali komandir jedinice prima naređenje od svojih pretpostavljenih, naravno. Njegov pretpostavljeni je bio pukovnik Ajdinović.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A koju je funkciju imao Ajdinović, po vašoj tvrdnji?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Izvinjavam se, ali ne dobijam više pitanja u svoje slušalice.

SUDIJA ROBINSON: Molim da sekretar to proveri. Da, izvolite, nastavite. Ponovite pitanje, gospodine Milošević.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A koju je funkciju imao ovaj Ajdinović? Malopre ste rekli on je komandovao tom jedinicom, a sad ste rekli da je komandovao drugi čovek koji je imao nadimak Paraga, ali je primao naređenja od Ajdinovića. Koju je funkciju, u tom vašem štabu u kome ste vi bili prevodilac, imao Ajdinović?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: U samom štabu u to vrijeme on nije imao nikakvu funkciju, koliko ja znam. On je dolazio i odlazio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, od pripadnika te jedinice samo znate tog njihovog komandanta koji kažete da je imao nadimak Paraga i nikoga više?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Jovica Vojinović, ostale sjećam se samo po nadimcima, ne po punom imenu i prezimenu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Doći ćemo verovatno i na to. Vi na strani 18 u šestom pasusu pominjete postavljanje mina na fudbalski teren, ubistvo gradonačelnika Vrgin Mosta, postavljanje eksploziva na prugu Vrgin Most - Glina. Recite mi ko je, kada i gde izdao ovo naređenje?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja mogu govoriti samo o mojim pretpostavkama vezano za sve te događaje, jer ja sam bio obavještavan o ovim događajima nakon što su se dogodili, kada bih bio pozvan u štab 21. korpusa da podnesem zvaničan protest snagama Ujedinjenih nacija.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Čekajte, koliko ja razumem, srpska strana je protestovala kod Ujedinjenih nacija zato što je hrvatska strana izvršila te diverzije?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: To je bila zvanična verzija Miloševiću, gospodine Miloševiću, izvinjavam se.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Čekajte, a otkud vi znate da ta zvanična verzija nije bila tačna?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Iz istrage koja je provođena.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I šta ste vi, jeste li imali u rukama neki nalaz te istrage ili ste opet, malopre ste rekli da ste to naknadno saznali, čuli i tako dalje? Vi o tome zapravo niste imali nikakvo direktno saznanje?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Gospodine Miloševiću, za svaki događaj negativnog karaktera na teritoriji 21. korpusa, komanda 21. korpusa bi putem svog oficira za vezu, a to sam bio ja, ulagao protest komandi Ujedinjenih nacija. Što se tiče same istrage na terenu, u to vrijeme bila je međunarodna policija koja je vršila svoju istragu. Tu su bili i vojni posmatrači Ujedinjenih nacija. Bila su četiri bataljona. I na kraju, bio je 21. korpus. Kako sam ja na kraju saznao ko su izvršiooci? Pa iz usta samih izvršioaca.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ko su izvršioци? Vi kažete da ste iz usta samih izvršilaca saznali ko je to uradio. Pa ko su ti izvršioци?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ova specijalna antiteroristička jedinica.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I oni su vas obavestili, a maločas kažete da znate samo tog jednog njihovog Paragu, je li vas taj Paraga, znači, obavestio da su oni to izvršili?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: U razgovorima u kafiću, u razgovorima na njihovom komandnom mestu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači to ste čuli u razgovorima sa njima, ali ne znate ni jednog kako se zove, osim tog Parage?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja sam vam naveo još jednog gospodina koji je postao blizak prijatelj u to vreme, gospodin Jovica Vojinović. Bila je masa tih mladih ljudi koji su se kretali oko sa nadimcima, ne sa svojim imenima, nisu nosili neka imena na svojim reverima ili slično da bi čovek znao ko je ko.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ali, gospodine Lazareviću, je li ovde očigledno i jasno da vi samo govorite o stvarima koje ste čuli u pričama, u raznim pričama po kafeima, kako kažete? A niste prisustvovali nikakvoj zvaničnoj istrazi, niste čuli i prisustvovali davanju bilo kakvog takvog naređenja niti izveštaju o izvršavanju takvog naređenja, niti bilo kakvoj zvaničnoj radnji u kojoj se to moglo utvrditi? Je li tako ili nije?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Nije tako, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Čemu ste prisustvovali? Zašto navodite onda kafiće, kažete onda u kojim zvaničnim okolnostima, u kom zvaničnom događaju ste bili obavesteni, šta će vam kafići onda i neformalni razgovori?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja sam rekao kako sam došao do zaključka. Rekao sam vam da sam to uradio na osnovu razgovora sa njima, da sam to zaključio razgovarajući sa njima. Ali rekao sam vam da sam isto tako bio prisutan u svojstvu prevodioca, oficira za vezu, posmatrača, kako god želite to da zovete, kada su istrage vođene od strane Ujedinjenih nacija, jer činjenično stanje tada na terenu je bilo takvo da se oni nisu mogli tako slobodno kretati kako bi želeli, nego da uvijek mora postojati ili vojna ili policijska pratnja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I šta ste onda, ne razumem, to nije odgovor na moje pitanje i šta ste onda u zvaničnoj, u nekoj zvaničnoj radnji saznali? Je li bio izveštaj Ujedinjenih nacija da su to uradili Srbi, te stvari?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: U izvesnom smislu, da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Čekajte, je li bio ili nije bio?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Pa ja kažem u izvesnom smislu da. Dozvolite mi da malo opširnije odgovorim o tom pitanju.

SUDIJA ROBINSON: Svedoče i optuženi, imajte na umu pauzu. Vodite računa o pauzi, jer ja osećam stres u prevodu. Stavljate prevodioce pred strašan pritisak. Molim vas, vodite računa o pauzi.

SVEDOK LAZAREVIĆ: Ja se iskreno izvinjavam, časni Sude, ali znate, ponekad je odgovaranje gospodinu Miloševiću trenutna reakcija.

SUDIJA ROBINSON: Vi govorite istim jezikom i nema potrebe da odgovorite odmah. Molim vas kontrolišite se i napravite pauzu. Izvolite, nastavite. Postavili ste pitanje?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodin Lazarević je rekao da želi da objasni ovo šta sam ga pitao, pa ako ste zaboravili ja mogu da produžim dalje, ako nemate potrebe da objašnjavate?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: U principu ne osjećam potrebu da objašnjavam, ali ako želite, za vas mogu da objasnim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa za mene nemate šta da objašnjavate. Pitao sam vas da li je, pošto kažete pozvali ste se na Ujedinjene nacije, da li je postojao izveštaj Ujedinjenih nacija da su to uradili Srbi. Vi ste rekli "u izvesnom smislu da". Ja sam vas pitao - da ili ne?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja sam ponovio - u izvesnom smislu da - i odmah ću pokušati sada da objasnim zbog čega sam to rekao. Činjenica je da su izvještaji pokazali da je mjesto gdje su se ti incidenti dogodili dovoljno duboko u teritoriji RSK da bi bilo tehnički neizvodljivo za hrvatske snage da penetriraju granicu duž Kupe koja je bila teško minirana minskim poljima, neka označena, neka neoznačena. Činjenica je da bi nakon incidenata odmah započela istraga, vojska Republike Srpske Krajine bi izašla na teren, pa bi tražila po šumama nevidljivog neprijatelja, nikad ne bi ustanovila odakle

su došli, kuda su izašli. Tako da je krajnji rezultat istrage Ujedinjenih nacija uvijek bio da nema dovoljnih dokaza da je hrvatska strana počinila to šta mi tvrdimo da jeste, ali da postoji više indicija da smo ih mi sami kreirali.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, vi iz nedostatka dokaza, dovoljnih dokaza da je to počinila hrvatska strana, vi izvodite u zaključak da su to uradili Srbi. Dobro da smo bar to razjasnili. A recite mi, molim vas, gde, na koji su fudbalski stadion postavljene mine, gospodine Lazareviću? Samo mi odgovorite kratko, na koji stadion su postavljene mine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: U Glini.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Glini?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Na strani 18 u šestom pasusu isto to kažete, da je ta jedinica za prljave poslove postavila mine na fudbalskom igralištu u Glini. Sad mi objasnite, molim vas, zbog čega onda već na sledećoj strani, u drugom pasusu, kažete da su te mine postavljene na fudbalskom igralištu u Topuskom, znači nekom sasvim drugom mestu? Hajte mi objasnite sad, molim vas, gospodine Lazareviću, ili ste vi od silne gomile ovih izmišljotina zaboravili šta ste napisali i kad ste pisali ovo šta ste na prethodnoj strani napisali?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja se izvinjavam, međutim, to nije dio moje izjave. Dozvolite da pokušam da nađem to u originalu. Ja sam tvrdio samo za jedno postavljanje mina na fudbalskom terenu i odnosilo se na Glinu, nikad nisam spomenuo da je fudbalsko igralište u Topuskom bilo predmet miniranja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi kažete bilo je, evo na strani 19 "planirana je fudbalska utakmica u Topuskom. Noć pre toga postavljene su paštete, mine na terenu, ali su slučajno 'otkrivene' neposredno pred utakmicu, utakmica je otkazana i ponovo je porasla napetost" i tako dalje. Znači, vi to niste rekli, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja sam dao jednu izjavu, gospodine Miloševiću i to se odnosilo na fudbalski teren u Glini. Kako je Topusko došlo ovde, ja stvarno ne znam. Ja to nisam izjavio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, hvala vam lepo. Meni je drago da čujem da u izjavi piše nešto šta vi niste izjavili i to nije prvo šta piše za šta vi kažete da niste izjavili. Možemo da idemo dalje. A da li vam je poznato da je Dmitar Obradović, gradonačelnik Vrginmosta i nesumnjivo čestit čovek do poslednjeg dana nosio uniformu Teritorijalne odbrane Krajine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, ja sam ga upoznao u civilnom odijelu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, vi ste ga upoznali, ali da li vam je poznato da je, osim što je kad ste ga upoznali imao civilno odelo, da je posle do poslednjeg dana nosio uniformu TO Krajine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Nije tačno, on je bio do posljednjeg dana u civilnom odijelu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Dobro, da li vam je poznato da je zajedno sa svojim sugrađanima učestvovao u obezbeđivanju, u oslobađanju srpskih sela od blokada?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, nije mi poznato.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Nije vam poznato. A zbog čega tvrdite da su ovog nesumnjivo čestitog čoveka ubili Srbi? Zbog čega to tvrdite?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Na osnovu podataka sa terena.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kakav imate podatak, recite mi, molim vas?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: U razgovoru sa izvršiocima, prst je bio uperen na pukovnika Ajdinovića kao organizatora. Bilo je planirano više ubistava kojima sam i ja prisustvovao. Ubistvo se dogodilo 250 metara daleko od komande 21. korpusa, otprilike 350 metara daleko od komande Ujedinjenih nacija, na dijelu puta koji je vrlo frekventan, sa puno saobraćaja i koji povezuje Topusko sa glavnom saobraćajnicom Glina - Vojnić, u 9.00. Snage 21. korpusa su izašle onoga trenutka kada se saznalo o ubistvu, što znači negdje četiri do pet minuta nakon toga. Opkolile ceo taj teren, prečesljale šumu i nisu našli ni jednoga od dvojice koji su izvršili napad, jer je istraga pokazala da se pucalo sa dva različita mjesta, na cestu i na vozilo kojim je upravljao pokojni Dmitar Obradović.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači postavljena mu je bila zaseda.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I tu zasedu, po vašoj tvrdnji, postavio je ovaj odred o kome vi govorite, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali za to nemate dokaze?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja sam vam rekao koje dokaze posjedujem.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kad bi se takva vrsta dokaza prihvatala, zatvori bi bili puni, kad bi se to tako prihvatilo. Molim vas, objasnite mi ovo. Kad opisujete postavljanje mina pored vodotornja za koje iste ove ljude optužujete, mislim priča je neverovatna, oni sami sebi postavljaju nekakve mine i sami sebe ubijaju. To je ono šta vi tvrdite uglavnom, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Nije tako.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ponovo pominjete Ajdinovića i doslovno kažete "srpski seljak bi tamo odveo svoje krave ili koze i jedna od njih bi nagazila na minu ili bi čak seljak nagazio na minu i to bi se brzo pročulo pa bi Vlada okrivila hrvatske teroriste". Je li tako vi kažete?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je li vam se ne čini to preterano zločinački i jeftino, da se tako ubijaju nedužni ljudi, svoji ili tuđi, ili ljudi u svakom pogledu, a svi su onda svoji, tek tako, eto, da bi se šta postiglo time, da se optuži ko? Pa optužbe protiv hrvatske vlasti su bile neuporedivo veće nego postavljanje nekakve mine od koje će da pogine jedan čovek. O čemu se radi? Da li možete da mi objasnite u čemu može da bude smisao, kada bi bilo istina ovo šta kažete, jednog takvog poteza? U čemu može da bude smisao, molim vas?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Stvaranje psihoze straha, da bi se prekinulo sa pregovorima sa hrvatskom stranom.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A o čemu se pregovaralo tada, tu sa hrvatskom stranom na vašem terenu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Demobilizacija, razdvajanje snaga na značajnoj udaljenosti, jedni od drugih 10 kilometara po dubini, demobilizacija većine naoružanih pripadnika 21. korpusa i tako dalje i tako dalje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači, vi tvrdite da je ta jedinica ubijala svoje civile da bi držala tenziju i atmosferu straha, da ne bi došlo do postizanja sporazuma?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, vrlo ste lepo to formulisali.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa zar nisu mogli da ne postignu sporazum i bez toga da ubiju nekog nedužnog seljaka?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Koliko se ja sjećam, sporazum nije ni postignut.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Mogao je da se ne postigne, kažem i da ne ubiju nekog nedužnog seljaka, po ovome šta vi tvrdite.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Vi sad vezujete dva incidenta koji nemaju veze jedan sa drugim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, sad mi recite, kažete, opisujete događaje da je seljak tamo odveo krave ili koze pa bi jedna nagazila na minu i dobro, ja ne razumem kako možete uopšte ovakve stvari da govorite? A da li uopšte znate koga su na tom vodotornju ti teroristi, za koje ja imam podatak da su bili hrvatski teroristi koji su minirali vodotoranj, koga su ubili na tom vodotornju?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, nemam nikakav podatak. Znam da je minsko polje postavljeno, znam da je civil jedan stradao, ne koza ili krava, nego definitivno srpski civil je nagazio na jednu od mina.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate da je na vodotornju od postavljene mine poginuo čuvar i da je poginuo Velibor Matijašević, inače predsednik Socijalističke partije Gline? Sećate se da je bila formirana i Socijalistička partija tu na Baniji, Kordunu? I Bora Mikelić je bio predsednik u to vreme, odnosno još 1990. godine, ja mislim, ili početkom 1991. godine.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, ja se nisam bavio politikom, prema tome nisam upoznat sa tim detaljima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ali znate. S tim niste upoznati, ne znate ko je poginuo, ne znate da je poginuo predsednik Socijalističke partije tu, ali znate da su to uradili ovi za koje vi tvrdite da su to uradili?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Upravo tako.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Na strani 19 u trećem pasusu govorite o tome kako je Jovo Vojinović, juče ste za njega rekli da je bio vaš prijatelj, da je ubio jedan stariji bračni par. To ste juče govorili, nemojte da tražite, imate i na strani 19, pasus 3, ali juče ste rekli da vam je prijatelj, da ih je bacio u bunar i da se time hvalio, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Po mojim informacijama jedan takav sličan slučaj se desio, ali vi ga takođe potpuno pogrešno interpretirate, kao uostalom i sve drugo i potpuno neosnovano optužujete, i neistinito, tog svog prijatelja Jovu Vojinovića. Zašto to radite?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Prvo, nije neosnovano, jer je gospodin Vojinović lično meni rekao da je to uradio. Prema tome, to nije neosnovano nego na osnovu izjave čovjeka koji je to učinio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, a gde se desio taj događaj?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Negdje duž reke Kupe, u nekom od sela.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li vam je poznato da se takav slučaj dogodio, ali ne sa bračnim parom nego sa dve ženske osobe, dve ženske osobe, a ne bračni par?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Negdje drugdje? Šta me, u stvari, pitate?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne, ne, to je taj slučaj. Da li znate to?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ovo nije isti slučaj, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To je upravo taj slučaj, pošto se jedino takav jedan slučaj dogodio sa dve osobe, dve žene bačene u bunar, po informacijama koje ja ovde imam i to je bilo u selu Brođani. Je li tako ili ne?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne razumjem pitanje. Mislim, šta vi mene pitate sada?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa pitam vas za to šta vi tvrdite.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude.

SUDIJA ROBINSON: Da, izvolite.

TUŽILAC GRUM: Kako bi bili fer prema svedoku, možemo li makar da dobijemo datum, mesto ili ako može da se pokaže kopija u kojoj stoji ta informacija? Mislim da je sve ovo ukupno prilično neodređeno.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, možete li da budete konkretniji?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Mogu da budem konkretniji pošto ja ovde nisam u situaciji da branim nikoga, a i da napadam nikoga, ja ovde samo branim istinu. Po podacima koje ja imam, da li znate da je istragom organa gonjenja Republike Srpske Krajine utvrđeno da je to delo izvršio pripadnik Teritorijalne odbrane i vojni obveznik, takođe Srbin, Branko Miljković, a ne Jovo Vojinović, vaš prijatelj? On je bio pripadnik antiterorističke grupe, a to je uradio ne iz razloga stvaranja atmosfere straha, nego iz koristoljublja. Znači ne kao deo antiterorističkih aktivnosti. I da li znate da je Miljković osuđen zbog tog krivičnog dela, ubistva iz niskih pobuda. Valjda je to najteže, najteže kvalifikovanje ubistva, ubistvo iz niskih pobuda, koristoljublja i da je bio sve do pada Krajine u tom zatvoru, upravo u ...

SUDIJA ROBINSON: Dozvolite svedoku da odgovori.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da li mi dopuštate mogućnost, gospodine Miloševiću, da je bilo više takvih incidenata ili vi uporno tvrdite da je incident o kome ja govorim i o kome vi govorite jedan te isti incident? Ja tvrdim da je incident koji sam ja spomenuo u svojoj izjavi nešto što sam ja čuo iz usta Jove Vojinovića, čovjeka koji je rekao da je on to učinio. I da se radi o bračnom paru i da se radi o signalisanju na hrvatsku stranu, sa prozora, sa jednom malom svijjećom preko Kupe. Vrlo detaljan izvještaj u razgovoru sa gospodinom Vojinovićem. Ono što vi navodite, ove dvije

žene, ja stvarno ne znam o tome. Znam o ovom incidentu o kome sam ja govorio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja sam ove podatke, gospodine Lazareviću, upravo dobio kao reakciju na vaše tvrdnje o čemu se tu zapravo radi. Čini se da se radi o sličnom događaju, da se radi o ovom osumnjičenom, uhapšenom, osuđenom i poslatom u zatvor, a ne o Jovi Vojinoviću.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Upravo ste rekli o sličnom događaju, znači da je bilo više nego jedan.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne, ne, ja kažem da se radi o nečemu što je približno onome šta ste vi izmislili.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, mislim da ste ovo iscrpili i da vam je svjedok odgovorio. Rekao je da je govorio o jednom drugom incidentu i mislim da sada morate da pređete na novo područje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, idemo dalje. Imate pravo, gospodine Robinson, nema svrhe da se zadržavam na ovome. Jeste li ikad čuli za hrvatskog ministra Zulića koji je zarobljen prilikom borbi koje su se vodile oko sela Losinje?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači nije vam poznato da ga je upravo Ajdinović sasvim korektno uzeo i predao ga hrvatskim vlastima odmah nakon toga?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne. Jedini sličan slučaj koji meni pada na pamet je hapšenje hrvatskog pukovnika koji je greškom prešao na našu stranu, tamo kod Turnja, našao se na našoj strani i bio je priveden od strane vojne policije. Kasnije je razmijenjen za našeg pukovnika dole negde na jugu, oko Knina. To je jedini slučaj koji je vjerovatno sličan tome o kome vi govorite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro, naveo sam vam jedan čitav niz sela, evo dodacu i Lukiniće i Bunčiče i tako dalje. To su sela u tom kraju, poznata su vam, verovatno, gde su živeli Hrvati potpuno mirno za vreme celog rata. Dakle, da je postojala jedinica koja je trebalo da proteruje Hrvate, o kojoj vi govorite, da li bi iz svih ovih sela Hrvati bili proterani ili ne bi?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, nisu. Ja sam naveo tri razloga zbog kojih nisu bili protjerani.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, kad se proteruju onda se proteruju po naređenju iz Beograda radi etničkog čišćenja?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kad se ne proteruju, ne proteruju se po naređenju iz Beograda da bi ispali dobri, da bi Beograd ispao dobar?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vrlo dobro, vrlo dobro. Dakle, šta god Srbi da urade, prave zločin. Nema sumnje, treće ne postoji, proterati, ne proterati, mora da si taj koji je kriv. A da li vam je poznato da je 4. jula 1991. godine u Topusko ušlo autobusima 250 pripadnika ZNG, to je Topusko o kome vi govorite, 250 pripadnika Zbora narodne garde i da su Srbi, dakle iako u većini, morali svi da napuste grad?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: 4. jula 1991. godine ja nisam bio u Topuskom.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Bili ste u Kladaši?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Recite mi, molim vas, gospodine Lazareviću, koliko ima od Kladaše do Topuskog?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Petnaestak, 17 kilometara, vjerovatno tako.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: 17 kilometara?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Vjerovatno, možda grešim, 15 ili 17 kilometara.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, vi koji se interesujete za društvene događaje, intelektualac, živite u Kladaši, ne znate za takav događaj koji se desio samo 17 kilometara od vaše kuće?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne mogu da komentarišem o događajima kojima nisam bio prisutan.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi niste ni u jednom od ovih događaja bili prisutni, to ste i potvrdili, uglavnom ste čuli od drugih, čuli nečije izjave?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Niste u pravu, gospodine Miloševiću. Ovo o čemu vi govorite bilo je prikazivano na televiziji. Imao je svako priliku u Bosni i Hercegovini da gleda događaje i dolazak Martića i njegovih specijalnih jedinica i čišćenje Topuskog. Sve je to prikazano na televiziji, ali ja ne želim da komentarišem o nečemu o čemu ja nisam bio niti zvanično informisan, niti tome bio prisutan.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pitao sam već jednog ovde svedoka, ali on to nije shvatio, možda ćete vi shvatiti. Znete li onu čuvenu rečenicu da se najviše laže pre izbora, za vreme rata i posle lova?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Morali ste i ribare da stavite u to.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kažem, to je davno rekao Oto fon Bizmark (Otto von Bismarck) da se najviše laže pre izbora, za vreme rata i posle lova. A da li se vi slažete da je najviše laži ...

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, molim vas, postavite pitanje. To smo već jednom čuli.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li vam se čini da se najviše laže za vreme rata?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Postoji najveća verovatnoća da je to tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A u vezi s tim događajem u Topuskom za koji niste čuli, jer je bio 4. jula, da li znate da ni jedna srpska kuća nije ostala cela u Topuskom?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ja znam da, kad sam ja ušao u Topusko, da je većina zgrada bila spaljena. Toliko mi je poznato. Da li su one bile srpske ili hrvatske, to ne znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A dobro, da li znate da je u Topuskom većina stanovništva bilo Srba?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, imao sam priliku da idem u Topusko, pre početka konflikta.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I znate da su u većini živeli Srbi u Topuskom?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, nisam bio upoznat, jer nacionalna struktura samog Topuskog me nije uopšte zanimala.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate da je srpsko selo Miljevići, znate gde je srpsko selo Miljevići, do temelja uništeno i opljačkano isto tada tu?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude.

SUDIJA ROBINSON: Izvolite, gospodine Grum.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, gospodin Milošević dve vreme ovog jutra govori o selima. Dokazni premet Tužilaštva broj 336 je jedan javni dokument, to je zapravo jedna karta koja je svima dostupna. Ja predlažem da se to koristi i možda bi trebalo svedoku da se pokaže karta. Na ovoj stranici koju ja imam, ima najmanje stotinu sela. Možda bi gospodin Milošević mogao svedoku da ukaže tačno na koja sela misli. Mislim da će tako da olakša svedoku odgovor. Ako treba, ja ovde imam kopije ovih karata.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ja ne verujem, gospodine ...

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Milošević, da li bi vam karte pomogle?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne verujem da gospodinu Lazareviću trebaju karte Topuskog i Vojnića i Kladuše. On je toliko dugo živeo tamo da mu sigurno ne treba mapa. A recite mi, molim vas, da li znate da je, dok je ZNG okupirao Topusko, odnosno Zbor narodne garde ulazio Topusko, da je 11 Srba ubijeno?

SUDIJA KVON: Svedok nije odgovorio na pitanje treba li mu karta.

SVEDOK LAZAREVIĆ: Ja bih htio rado pogledati kartu, časni Sude, da lociram ta sela o kojima sada govori gospodin Milošević. On se poziva na moje poznavanje geografije tog područja, a moram priznati da je ono prilično slabo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, je li možete da nađete Topusko ili da vam ga ja pokazujem ili vam treba za ovo pitanje da ga uopšte nađete na mapi? Eto idite 17 kilometara od Kladuše pa ga nađite.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da i šta je pitanje vezano za Topusko?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pitanje je da li znate da je 11 Srba ubijeno za kratko vreme dok je Topusko bio okupiran od strane Zbora narodne garde, poznate paravojne formacije?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne, nisam upoznat sa tim detaljem.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A da li znate, mislim pitanje je povezano za ovim prvim, ovo ne znate, a da li znate da ni jedan Hrvat nije stradao po preuzimanju grada od strane vojske i policije Srpske Krajine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ni to mi nije poznato.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, nije vam poznato da je Zbor narodne garde, kad je zauzeo Topusko, ubio 11 Srba, a kad je posle toga vojska i policija Srpske Krajine ušla u Topusko, da ni jedan Hrvat nije stradao?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne. Mislim mene nije, gospodine Miloševiću, mene niko nije izveštavao sa terena šta se događa u tom vremenu na prostorima Topuskog. Mogao sam da bude informisan sa onim što je televizija prenosila i to je otprilike to.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Lazareviću, da li vam je poznat i jedan zločin ustaških i paravojnih hrvatskih snaga na teritoriji Krajine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Naravno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi na strani 19 u petom pasusu tvrdite da ne znate ni za jedan incident kada su hrvatski teroristi stvarno upali na teritoriju Krajine, kažete to se nikada nije dogodilo.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: I to je tačna izjava. Ja govorim o terorističkoj jedinici, ne govorim o napadima hrvatske vojske, Medački džep, okolina Zadra i tako dalje, Maslenički ... Mislim da ne nabrajamo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: "Bljesak", "Oluja" i tako dalje, da ne nabrajamo sve.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Jer to će biti predmet suđenja nekih kasnijih suđenja, prema tome ne želim ni da ulazim u to.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, šta znate u vezi sa onim šta ste rekli da su vam poznati zločini ustaških i hrvatskih snaga na teritoriji Krajine. Recite mi šta znate o tim zločinima, koji su vam zločini poznati?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Medački džep, na primjer, je jedan koji je mene, recimo, pogodio, jer se radi o jednom napadu čiji je cilj bila "spržena zemlja" i tako se, na žalost i završio. A i to znam, gospodine Miloševiću, iz izveštaja, a ne da sam ja tamo bio u to vrijeme.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, da li ste ikad čuli, na primer, pored ovog šta sam malopre citirao, to u vašem komšiluku u Topuskom, da li ste čuli za ubistvo osam civila staraca i dece u Žutom klancu u Slunju juna meseca 1992. godine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Juna mjeseca 1992. godine?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne. Ali budite sigurni da se to dogodilo tada, da bih ja bio obavješten, ako ne od svoje komande, onda sigurno od Ujedinjenih nacija.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kao što vidite, niste, a smatrate se obavještenim.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Po pitanju događaja u 1992. godini.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ovo se dogodilo 1992. godine. Ovo nisam ja izmislio. A da li ste čuli za ubistvo i pokolj 13 pripadnika Teritorijalne odbrane na Koranskom mostu septembra 1991. godine?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, čuo sam. Čak sam imao prilike da govorim sa jednim od preživjelih.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li ste čuli za ubistvo 11 pripadnika Teritorijalne odbrane koje se desilo oktobra između sela Šturlića i Cetingrada?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: 1991. godine, oktobra meseca.

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da, čuo sam vas savršeno dobro. Razumio sam pitanje. Odgovor je "ne".

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je li to u vašoj neposrednoj blizini?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Oktobar 1991. godine?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Što se vremena tiče ono vam nije u neposrednoj blizini, ali mislim između Cetingrada i Šturlića, taj prostor je u vašoj neposrednoj blizini, je li tako?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Ako sam ja u Kladaši, da, jeste, relativno blizu, desetak, 12 kilometara.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Desetak kilometara. Vi ste u oktobru 1991. godine bili u Kladaši?

SVEDOK LAZAREVIĆ – ODGOVOR: Da.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, približavamo se kraju današnje sednice. Sada ćemo da završimo sa radom, a nastavljamo sutra u 9.30. Gospodin Milošević će da ima još sat i 45 minuta unakrsnog ispitivanja. Imate li svedoka u pripremi nakon toga?

TUŽILAC GRUM: Da, imamo. Pre nego što sam završio sa ispitivanjem propustio sam da napravim onaj inventar o kome smo govorili sa sudijom Mejom pa predlažem da to učinimo ili sada ili sutra ujutro.

SUDIJA ROBINSON: Bolje sutra ujutro. Sada ćemo da završimo. Upozoravam svedoka da ni sa kim ne razgovara o svom svedočenju za vreme pauze.